

Voor kinderen vanaf 4 jaar
Geschreven door Elisabeth Roodenburg

Copyright 2011: Elisabeth Roodenburg Vermaat 2011 en digiboeken.org
www.digiboeken.org
Dit boek is beschikbaar als E-boek en als Luisterboek.

Hoofdstuk 1
Hoofdstuk 2
Hoofdstuk 3

De kleine keizer Magnus

Hoofdstuk 1

Al heel vroeg komt iemand in volle vaart het plein voor het paleis van koning Diederick de Eerste opgereden. Een prachtig uitgedoste man springt van zijn paard. De wachters voor het paleis zien het onmiddellijk: het is een boodschapper van de grote keizer. Ze laten hem direct door, want het is duidelijk dat de man grote haast heeft.

Koning Diederick de eerste, ook wel de Dikke Koning genoemd, zit net van zijn ontbijt te genieten samen met koningin Magnolia, als er nogal hard geklopt wordt.

De koning schrikt en dat maakt hem kribbig. Bars roept hij: 'Ja!'

De boodschapper van de grote keizer komt binnen, maakt een buiging en geeft hem een verzegelde brief.

De koning vraagt of de boodschapper wil gaan eten en rusten, dan zal hij een antwoord schrijven. De man buigt en gaat mee met Jacob de lakei.

Als de koning de brief opent, leest hij:

Diederick beste vriend,

*Hierbij verzoek ik je de zorg voor mijn zoon Magnus,
de kleine keizer, voor enige tijd van mij over te nemen.
Ik heb een veilige plaats voor hem nodig en toen dacht
ik aan jou en je koningin. Ik hoop dat je het goed vindt.*

*Laat het alsjeblieft zo snel mogelijk weten, dan stuur ik
hem.*

Vriendelijke groeten,

De Grote Keizer

'Nou, nou', zegt de koning, 'dat is nogal wat, zo'n kind te logeren. We zijn het helemaal niet gewend.' De koningin glimlacht en zegt: 'Lieve, misschien is het wel heel gezellig! En de keizer vraagt het niet voor niets. Ik vind dat we het gewoon moeten doen!'

Even later gaat de koning naar zijn bureau en schrijft:

Beste Grote Keizer,

Magnus is hier van harte welkom.

Mijn paleis wordt goed bewaakt.

De jongen zal hier veilig zijn.

We zien hem wel verschijnen.

Vriendelijke groeten,

Koning Diederick en Koningin Magnolia

De brief wordt verzegeld en aan de boodschapper mee terug gegeven.

Hoofdstuk 2

Een week later worden twee grote kisten gebracht bij het paleis van de dikke koning. Er is ook een bediende meegekomen die alles zal uitpakken.

Hij heet Troy.

Jacob wijst de weg naar de gele logeerkamer. Daar zal de kleine keizer Magnus slapen. Vijf wachters dragen de kisten naar boven. 'Tjonge jonge, die zijn echt ontzettend zwaar', mopperen ze.

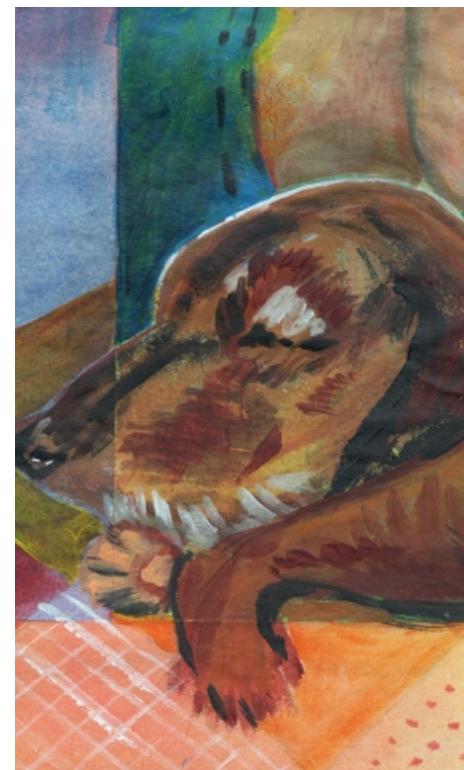
Op de logeerkamer opent Troy de kisten met een enorme sleutel.

In de eerste kist zitten de kleren, het speelgoed en het kussen van Magnus. In de tweede kist zit Magnus zelf samen, met zijn hond Kaploef. Alle twee zijn ze diep in slaap.

Troy ruimt alles zachtjes op en tot slot legt hij Magnus in bed en de hond op het voeteneind. De kisten schuift hij naar een hoek van de kamer. Hij legt er twee dekens over. Daarna gaat hij in de schommelstoel zitten wachten tot de kleine keizer wakker wordt.

In het paleis weet nog niemand dat Magnus al is aangekomen. De Grote Keizer heeft het expres geheim gehouden.

De Dikke Koning zit aan een groot diner met wel zestig gasten. De kok heeft weer heerlijk gekookt en iedereen is in een opperbeste stemming. Om twaalf uur gaan de laatste gasten weg en dan gaan de koning en de koningin naar bed. De lakeien en schoonmakers ruimen alles netjes op en

een uur later kunnen ze allemaal gaan slapen.

Midden in de nacht wordt de Kleine Keizer wakker. Hij rekt zich uit en wekt ook zijn hond Kaploef. Troy, die de wacht moet houden, is na de vermoeiende reis in slaap gevallen en merkt niets. Magnus is heel erg uitgeslapen. Hij weet niet dat hij door een slaapmiddel in zijn limonade de hele dag onder zeil is geweest en hij weet ook niet dat hij in die tijd een verre reis heeft gemaakt. Zijn eigen speelgoed en zijn eigen kussen en zijn eigen bediende zijn, net als thuis, in zijn kamer.

Magnus gaat aan de wandel samen met Kaploef. Zodra ze de gang oplopen, snuffelen ze samen in de lucht. Er klopt iets niet. Het ruikt anders. Magnus zoekt het knopje van het licht. Klik! Nu ziet hij dat het ook anders is.

Vreemd is dat, heel vreemd!

Hij gaat terug in zijn kamer. Hier is alles gewoon. Dan loopt hij de gang weer op Nee, hier is het anders. Hij gaat met Kaploef de trap af en nog een trap af.

Hij komt niemand tegen. Dan loopt hij verder en komt terecht in de keuken.

Het is er warm en het ruikt nog naar lekker eten. Nu voelt Magnus dat hij trek heeft en ook Kaploef wiebelt met zijn neus in de lucht.

Magnus doet de koelkast open. Er staat koude kip en pudding. Hij pakt het en eet alles aan de keukentafel op. Kaploef krijgt ook wel twintig happen en dan zijn ze samen tevreden. Magnus laat de lege bordjes staan. 'Ziezo', zegt hij. 'Nu zal ik mijn vader eens opzoeken. Misschien weet hij waar we zijn!'

Hij loopt het hele paleis door en maakt alle deuren open. Zo komt hij langs de grote hal, de eetzaal, de ontbijtkamer, de troonzaal, de zitkamer van de koning en tot slot doet hij de deur van de koninklijke slaapkamer open. 'Hier zijn vader en moeder!' fluistert de kleine keizer Magnus. Hij sluipt naar het bed en kruipt naast de koning. Hij doet 'psst' naar Kaploef en die kruipt naast de koningin in bed. De koning en de koningin slapen rustig verder.

Magnus is nog steeds klaarwakker. Hij ligt in bed en kijkt rond. Hij is best een druk jongetje en stilliggen is heel moeilijk voor hem. Kaploef houdt wel van dutjes doen, dus die snurkt er al snel vrolijk op los. Het wordt zo wel erg warm met z'n vieren in één bed! Het gewiebel van Magnus en het gesnurk van Kaploef maken de koningin wakker. Ze port Kaploef in zijn zij. 'Lieve, zou je op je zij kunnen gaan liggen, je snurkt nogal', zegt ze tegen hem. Magnus moet hier erg om lachen. Hij schudt ervan en door dat geschud wordt de koning wakker hij zegt 'Wat is het warm in bed vanavond! Ik heb zeker te veel gegeten vanavond!'

Kaploef snurkt nog wat harder. Hij ligt als een mens op zijn rug onder de dekens met zijn kop op het kussen. Magnus weet dat, want dat doet de hond altijd.

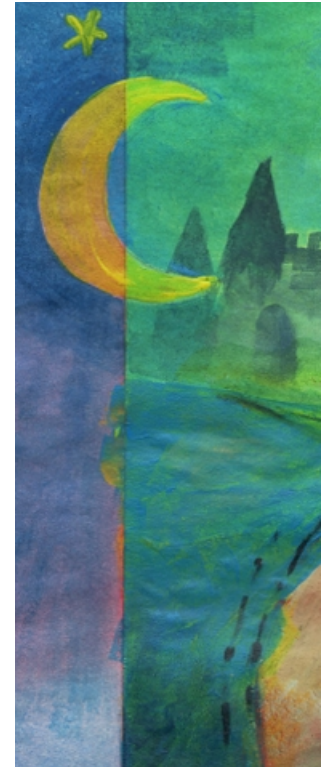
'Zeg lieve,' zegt de koning, 'wat snurk je vanavond ontzettend. Word eens even goed wakker!' De koningin zegt een beetje beledigd: 'Volgens mij snurk jij zo, want ik werd er wakker van.' Dat er iets niet klopt merken ze als het gesnurk maar door gaat en ook dat rare gewiebel van het bed. Als de koning het licht aan doet, schrikken ze alle vier. Magnus ligt niet bij zijn ouders en de koning en de koningin vinden een vreemd jongetje en een hond in hun bed.

Ze roepen in koor: 'Hé wat is dat?' Magnus springt op en rent de slaapkamer uit, op de voet gevolgd door Kaploef.

De koning belt de commandant van de wacht en zegt 'Er zwerft een onbekend jongetje met een hond door het paleis. Vind ze, en snel!'

Magnus is erg geschrokken. Hij weet niet waar hij is. Hij heeft koning Diederick en koningin Magnolia nog nooit gezien. Hij rent door de gang en doet de eerste deur open die hij ziet. Het is er donker en er is een trap naar boven. Voorzichtig loopt Magnus naar boven, Kaploef trippelt achter hem aan. Bovenaan is een lichtknopje. Nu ziet Magnus dat hij op een grote zolder is. Dat komt goed uit. Hier kan hij zich met Kaploef prima verstoppen. Hij doet het licht uit; na een paar minuten is hij aan het donker gewend. In de hoek van de zolder is een raampje waardoor de maan naar binnen schijnt. Magnus loopt erheen. Dat is niet zo makkelijk, want er staan vreselijk veel oude stoelen, tafels, kasten, bedden en kisten. Het is ook wel een beetje griezelig. In het donker lijken al die spullen heel anders. Soms denkt Magnus dat hij een man ziet staan en Kaploef bromt tegen een bank die op zijn kant staat. Maar na veel voorzichtig voelen en geschuifel komen ze bij het raampje. Ze moeten tussen twee kasten door en dan zien ze bij het maanlicht dat er een bedje staat en een doos speelgoed. Het is erg stoffig, maar het is een goede schuilplaats! Ze gaan op het bed liggen en langzaam vallen hun ogen dicht.

Beneden zoeken wachters het hele paleis af. In alle hoeken en gaten wordt gekeken, maar het vreemde jongetje en de hond blijven onvindbaar.

Hoofdstuk 3

Troy, de bediende van de Kleine Keizer, ligt in de gele logeerkamer in diepe slaap. Hij merkt niets van alle opwinding in het paleis. Pas de volgende morgen om tien uur schrikt hij wakker en kijkt verbaasd rond. Hij moet even bedenken waar hij ook alweer is. Hij rekt zich uit, gaapt en kijkt naar het bed van Magnus. Nu weet hij het weer! Hij is op visite bij de Dikke Koning, of, zoals hij hoort te zeggen, koning Diederick en koningin Magnolia! Hij hoopt dat hij zich niet vergist, want het zou echt iets voor Magnus zijn om daar grapjes over te maken!

Maar waar is Magnus eigenlijk?

Troy kleedt zich vliegensvlug aan en gaat op zoek naar iemand die hem kan helpen met het vinden van een ontbijt en de kleine keizer.

Zodra hij beneden is aangekomen, ziet hij Jacob, de lakei van de koning.

'Goedemorgen, kunt u mij zeggen waar ik kan ontbijten? Ik heb mij vreselijk verslapen en ik moet de koning nog spreken.' Jacob zegt: 'We hebben ons allemaal verslapen na vannacht!' Troy knikt, hoewel hij helemaal niet weet wat er vannacht aan de hand was. 'Kom,' zegt Jacob, 'ik zal je de weg even wijzen hier in ons paleis.' Hij neemt Troy mee door de gangen en wijst de verschillende kamers en zalen aan. Daarna gaan ze naar de keuken om een ontbijt te halen.

De kok is verschrikkelijk uit zijn humeur. Hij is helemaal niet blij met iemand die zo laat nog om een ontbijt komt vragen. Het is maar goed dat Jacob erbij is. 'Morgen kok! Heb je nog een ontbijtje over voor onze gast?' De kok moppert: 'Welja, zo laat nog ontbijten! Ik werk me rot hier en je weet Jacob, dat ik alles poets en boen na een diner, maar vanmorgen stond er een bord op de keukentafel, het leek schoon, maar eromheen lagen allemaal kruimels en troep! En je weet dat ik daar helemaal niet tegen kan! Het betekent dat er iemand in mijn keuken is geweest zonder het te vragen en, erger nog, met zijn handen in mijn koelkast heeft gezeten!' Jacob knikt begrijpend. 'Dat is raar, kok, wie doet nu zo iets? Maar... heb je misschien toch nog een ontbijt voor onze gast?' 'Ach natuurlijk, sorry!' Hij maakt thee en broodjes en nu kan Troy eindelijk wat eten.

Als alles op is, gaat hij terug naar de gele logeerkamer. Hij weet zeker dat Magnus daar zal zijn. Maar er is niemand. Troy wordt ongerust. Hij moet ervoor zorgen dat de Kleine Keizer niets overkomt en nu is dat ventje verdwenen. Op zich verbaast dat hem niet, want Magnus is lastig, luidruchtig en luistert niet. Het is ook niet altijd leuk om op dat jongetje te passen. Hij moet nodig de koning gaan inlichten, hem vertellen dat de logé al is aangekomen, maar dat hij helaas onvindbaar is. Troy besluit eerst zelf nog maar eens op zoek te gaan. Het is beter de koning onder ogen te komen met Magnus aan de hand! Hij probeert of hij kan horen waar de Kleine Keizer is, want waar Magnus is, is herrie!

Hoofdstuk 4

Magnus slaapt met Kaploef op zijn voeteneind in het zolderbedje. De maan is allang verdwenen en de zon schijnt naar binnen. Niet dat hij er iets van merkt, nee, Magnus droomt van wilde spelletjes en heeft het erg naar zijn zin!

Troy twijfelt alweer of hij de koning moet waarschuwen. Het liefst vindt hij Magnus zelf! Er is in het rustige paleis nergens herrie. Dat is vreemd als je bedenkt dat de Kleine Keizer ergens speelt. Troy loopt overal heen en leert zo hoe het paleis in elkaar zit. Dat is

wel zo makkelijk. Bij de deur van de zolder kijkt hij even naar de trap, maar dan gaat hij weer verder.

Bij de deur naar de tuin zegt hij: 'Natuurlijk, Magnus is buiten, dat moet wel!' Hij gaat op weg en komt erachter dat de tuin een enorm park is met een vijver waar bootjes in liggen, een paardenstal, een boomgaard, een wei met koeien, een stuk bos, een moestuin, een bloementuin, een tuinhuis en ga zomaar door. Duizend plekken voor Magnus om zich te verstoppen!

De koning en de koningin wandelen door de paleistuin. Ze zijn een beetje slaperig na het diner van gisteravond en hun gestoorde nachtrust. 'Lieve, ik denk dat we het gewoon hebben gedroomd', zegt de koningin. 'Het komt natuurlijk door de komende logeerpartij van dat kleine keizertje!' 'Zou je denken? Ik werd toch echt wakker met het idee dat ons bed overvol was', antwoordt de koning.

Op dat moment zien ze een onbekende man lopen. Dat is vreemd, want het paleis en de tuin worden goed bewaakt. Er kan niemand ongemerkt in of uit.

'Sst' zegt de koning. Ze horen hoe de man roept: 'Magnus!' en weer: 'Magnus!' Daarna loopt hij verder en opnieuw roept hij: 'Magnus, geef eens antwoord!' De koning en de koningin begrijpen er niets van. Wie is die man en waarom roept hij Magnus? Natuurlijk wordt Magnus verwacht, maar hij is er nog niet en die logeerpartij is toch wel geheim! De koning loopt op de man af en zegt nogal bars: 'Wie bent u en wat doet u in mijn tuin?' Tja, dan moet Troy wel vertellen hoe de vork in de steel zit. Hij legt uit hoe hij in het geheim heeft gereisd met Magnus en Kaploef en hij vertelt dat ze allebei verdwenen zijn! De koning en de koningin zijn niet zo blij met dit verhaal. Ze weten nu dat die drukte vannacht geen droom was en dat hun logé wel snel moet worden gevonden! De koning is ook wel een beetje boos op de Grote Keizer: 'Dat had hij wel eens kunnen zeggen!' Met z'n allen lopen ze terug naar het paleis, waar de wacht wordt ingelicht. Jacob krijgt het hele verhaal natuurlijk ook te horen en de kok is opgelucht. De indringer in de keuken was geen dief, maar een hongerig klein keizertje.

Op de zolder wordt Kaploef wakker.

Hij heeft hoge nood en begint te piepen en zachtjes te blaffen. Magnus mompelt 'Troy, laat Kaploef uit!' Maar er gebeurt natuurlijk niets. Dan is Magnus ineens klaarwakker. Hij weet het weer. Hij is ergens anders, maar hij weet niet waar.

Hij neemt Kaploef mee naar beneden. Zachtjes lopen ze de trap af en door de gang terug naar de keuken. De kok is een ingewikkeld recept aan het lezen en hoort of ziet niets. Magnus, die gewend is om rond te sluipen, omdat thuis iedereen aldoor op hem let, glipt langs hem, grijpt nog even een brood van de tafel en glipt zachtjes met Kaploef de keukendeur uit en de paleistuin in.

Samen rennen ze naar de rozenstruiken en nadat Kaploef een grote plas heeft gedaan, gaan ze op onderzoek uit.

De tuin is leuk, dat ziet Magnus direct. Hier kan hij zich wel een tijdje verstoppen en uitzoeken waarom hij niet thuis is. Niet dat hij het erg vindt! Nog nooit heeft hij zo'n lange tijd zelf iets mogen verzinnen. Thuis letten zijn vader en moeder voortdurend op hem.

En als zij niet op hem passen, is Troy er altijd en nog een bediende en weer een bediende, een kindermisje en een leraar en noem maar op. Hij kan nooit eens spelen wat hij wil.

Iedereen moppert altijd op hem: 'Nee, Magnus, niet doen!' 'Pas op Magnus!' 'Laat dat Magnus!' 'Ben je nu helemaal mal, Magnus' Hij hoort het wel honderd keer per dag.

En nu is hij zomaar alleen met Kaploef.

Hij ploft neer achter een boom en eet hapjes van het brood. Natuurlijk krijgt Kaploef ook een groot stuk. Als ze het op hebben, wordt het tijd om eens even rond te kijken. Samen lopen ze over kleine paadjes tussen de struiken en de tuinen van de dikke koning. Ze gaan, net als Troy een tijdje eerder, langs de vijver en de paardenstal. Maar net als Magnus een klein stout plannetje begint te krijgen, doet Kaploef zachtjes 'wroeff!' Als een haas duikt Magnus achter een struik weg en trekt Kaploef aan zijn halsband mee.

Ze zien hoe de koning en de koningin met Troy langslopen en ze horen: 'Het is toch al te gek dat zo'n ventje hier rondzwerft en niet eens weet dat hij hier logeert! Het is gewoon zielig!' Dat zegt de koningin. Ze vindt het steeds akeliger dat Magnus onvindbaar is.

Troy zegt niets. Hij weet niet of hij moet vertellen dat Magnus het stoutste jongetje is dat hij kent!

Magnus heeft ineens zin om weer naar de zolder te gaan, daar is hij tenminste onvindbaar en kan hij lekker doen wat hij wil. Hij glipt van boom naar boom en van struik naar struik. Bij de keukendeur blijft hij staan, verscholen achter de rozenstruik. Hij gluurt naar de kok die aan het werk is en naar de lakeien en wachters die in en uit lopen. Het lijkt wel of ze naar iets lopen te zoeken. Zou de koningin een oorbel kwijt zijn?

Niet dat het Magnus iets kan schelen hoor. Hij wil gewoon naar zijn zolderbedje en natuurlijk nog een lekker hapje uit de keuken meepikken.

Eindelijk gaat iedereen theedrinken en is de keuken even leeg. Magnus sluipt naar binnen. Hij grijpt een worst en een fles limonade uit de koelkast. De verse bolletjes pakt hij van de tafel. Zo gaat hij met Kaploef terug naar de zolder.

Ze gaan samen op het bedje zitten en nemen om de beurt een hap van hun eten. Tussendoor neemt Magnus grote slokken limonade. Hij heeft nog nooit zo'n trek gehad als vandaag! Maar het is ook zo lekker om de worst gewoon af te happen. Thuis moet hij altijd netjes eten met vork en mes.

Na het eten gaat hij eens kijken in de speelgoedkist naast het bed.

Het speelgoed is oud, maar leuk genoeg om mee te spelen. Magnus bouwt met de blokken en al gauw is hij zo bezig, dat hij vergeet dat hij niet thuis is.

Pas als Kaploef begint te piepen dat hij een poepje moet, weet hij het weer.

Hoofdstuk 5

'Kom Kaploef, we moeten wat verzinnen. Het is veel te gevaarlijk om steeds naar buiten te gaan. Ik wil echt niet gevonden worden. Het is hier veel te leuk!' zegt Magnus. Maar ja, Kaploef heeft na al die worst wel hoge nood en dorst heeft hij ook! Dus sluipen ze samen naar beneden. Ze hebben geluk. De gang is leeg en ze kunnen ongezien naar buiten komen. 'Kom Kaploef, we gaan een grote wandeling maken en jij moet heel veel plasjes en poepjes doen hoor!' zegt Magnus.

Zo lopen ze net als in het begin van de middag door de paleistuin.

Maar nu is Magnus al een beetje gewend. Hij loopt langs de paardenwei bij de stal en wil best even paardrijden. Dat doet hij thuis ook elke dag.

Hij maakt het hek open en loopt de wei in. De paarden kijken hem aan. Ze kennen dat jongetje niet. Magnus kiest het grootste paard uit en klimt met veel moeite op zijn rug. Het paard graast rustig verder. Magnus prikt met zijn hielen in de flanken van het paard en roept 'Hopla!' Het dier verroert zich niet. Dat kan Magnus niet hebben hij roept: 'Kaploef, hap!' De hond hapt in de benen van het paard.

Niet hard hoor, maar net zo dat het beest schrikt en gaat rennen. De Kleine Keizer straalt. Het paard rent hard en alle andere paarden komen achter hem aan. Na een tijdje heeft Magnus genoeg gereden. Hij roept 'Ho!', springt van het paard en loopt met Kaploef de wei uit. Het hek laat hij open staan. Thuis loopt er altijd een bediende achter hem aan die alles dichtdoet en opruimt.

Bij de vijver maakt Magnus de bootjes los en geeft ze een duw. Zo drijven ze naar het midden van het water. Daarna gaat hij naar de koeien kijken en ook daar gaat hij de wei in. De koeien zijn bang voor Kaploef en rennen zo door het open hek de paleistuin in! Magnus vindt het best. Het is toch leuk voor die koeien om eens iets anders te doen.

'Kom Kaploef, we gaan weer terug!', zegt de Kleine Keizer tegen zijn hond.

Ze sluipen weer van boom naar boom en ineens krijgt Magnus een prima idee.

Bij de keukendeur van het paleis ligt een grote kartonnen taartdoos.

In de keuken is het nog steeds rustig. De kok is naar de markt gegaan.

Magnus loopt naar binnen, pakt uit een la een groot broodmes en loopt weer naar buiten.

Uit het midden van het grasveld snijdt hij een plak gras. Hij neemt de taartdoos en legt de plak gras erin. Het mes laat hij liggen en samen met Kaploef gaat hij naar de zolder. 'Ziezo, nu heb je je eigen grasje voor een poepje en een plasje, ha, ha!' lacht hij. De hond kwispelt en dan gaan ze samen op het bed liggen.

In de paleistuin wandelt de tuinman. Hij heeft hard gewerkt en rust even uit.

Intussen bekijkt hij hoe mooi de planten en de bomen erbij staan en bedenkt wat er nog moet gebeuren.

Plotseling staat hij doodstil. Daar, in het midden van zijn prachtige grasveld, zit een gat en ernaast ligt een keukenmes. Woedend loopt de tuinman de keuken in.

In de keuken staat een al even woedende kok. Hij schreeuwt: 'Wie heeft er in mijn koelkast gezeten en welke onverlaat heeft mijn broodjes gejat!?'

Verschillende wachters komen aangelopen. Ze hebben de kok nog nooit zo boos gezien. Hij rukt zijn schort af en trekt zijn mooie witte koksmuts van zijn hoofd.

Hij smijt alles op de grond terwijl hij roept: 'Als het zo doorgaat, neem ik ontslag!'

In de paleistuin is de boer zich een hoedje geschrokken. De koeien zijn los en lopen overal in het rond. Ed Bix, de paardenbaas, wrijft in zijn ogen als hij ziet dat het hek van de wei openstaat. De paarden zijn losgebroken! Hij komt de boer tegen en samen gaan ze op zoek naar hun dieren. Als ze langs de vijver rennen, zien ze de bootjes in het midden drijven. Ze gaan eerst maar eens hulp halen. Ze hebben meer mensen nodig om alles weer in orde te krijgen!

Als ze de keuken inlopen, zien ze dat de tuinman en de kok alle twee totaal van streek zijn. Alle bedienden praten door elkaar, want zoiets is hier nog nooit gebeurd!

Iedereen doet altijd zijn best om alles goed te doen. Allemaal willen ze dat hun koning tevreden is en nu dit!

Jacob, de lakei van de koning, komt op het lawaai af. Hij kijkt zijn ogen uit. Hij roept: 'Stop!' Geschrokken houden ze allemaal hun mond. Dan vraagt hij: 'Wat is er aan de hand?' Al gauw hoort hij het hele verhaal. 'Dit is raar, heel raar.

We gaan naar de koning.'

Hoofdstuk 6

De koning zit net een belangrijk stuk te lezen als er wordt geklopt.

Jacob komt binnen met de mannen en zegt: 'Majesteit, het spijt mij dat ik u moet storen, maar er is iets mis in het paleis.'

De koning kijkt verbaasd naar de tuinman, de kok, de boer en Ed Bix. 'Heren?'

Ze maken een buiging en vertellen om de beurt wat er aan de hand is. De koning, die blij is dat hij weer even aan de wandel kan, loopt mee. Hij ziet het gat in het gras en hoort van de kok dat er steeds iets verdwijnt uit de keuken.

In de paleistuin rennen de koeien en de paarden samen rondjes.

Een grote groep wachters gaat helpen om alle dieren weer in de wei te krijgen.

De koning weet één ding zeker: dat kleine keizertje moet als de wiedeweerga worden gevonden.

Jacob gaat Troy halen en samen bedenken ze een plan om Magnus te pakken te krijgen. Zoeken heeft nog niet erg geholpen, dus zullen ze ergens op de loer moeten gaan liggen. Er is één ding duidelijk: de kleine keizer komt regelmatig in de keuken om eten te pikken. Daar moet iemand dag en nacht de wacht houden. Het moet steeds iemand anders zijn, want je mag natuurlijk niet in slaap vallen!

Samen hangen ze ook nog een spiegel op, zodat je de tuindeur vanuit de keuken goed kunt zien.

Troy hoopt dat het zal lukken, want hij weet als geen ander dat Magnus heel slim is en zich heel goed kan stilhouden als het moet.

Magnus weet niet dat alle mensen in het paleis naar hem zoeken. Hij sluipt net als anders met Kaploef naar beneden. In de keuken is de kok druk bezig. Hij heeft na zijn woedeaanval van die middag zijn koksmuts weer opgezet en zijn schort weer voorgedaan. Hij maakt wentelteefjes en daarom ruikt het heel erg lekker naar gebakken brood met kaneel en suiker.

De Kleine Keizer snuift en Kaploef snuft.

De kok heeft een lokmiddel bedacht. Hij weet dat de Dikke Koning dol is op wentelteefjes en hij gaat ervan uit dat het keizertje hier ook wel op af zal komen! De kok verheugt zich nu al op het pak slaag dat hij dat mormel zal geven, als hij hem te pakken heeft!

Een wachter zit als koksmaat verkleed in een hoekje van de keuken aardappelen te schillen. Hij gluurt nu en dan in de spiegel. Tot nu toe is er van dat ventje geen spoor te bekennen!

Magnus gluurt door de openstaande keukendeur naar binnen. Zijn maag rammelt alweer!

Hij ziet de kok en de koksmaat aan het werk. Ze hebben hun rug naar hem toegekeerd en dat is prettig. Nu kan hij langs hen naar buiten glippen. Op de

met wentelteefjes klaar voor de en voeten langs de tafel. Snel

De kok wil twee versgebakken

Tot zijn woede ziet hij dat er

Hij roept boos naar de

dat je hieraan mocht komen?'

ik schil alleen aardappelen, echt

Magnus de deur uit glipt Hij

wentelteefje en samen met

paleistuin aan de wandel.

Troy en Jacob zien hem tegelijk dan.

Ze lopen elk van een andere dat Kaploef even in de bosjes armen.

Die begint direct te brullen en zeg ik!'

Troy trekt zich er niets van aan. genoeg Magnus! Je bent hier op

moeder te schande!' 'Kaploef, stem en de hond komt

Troy blij. Magnus kijkt boos

keukentafel staat een warme schaal koning. Magnus kruipt op handen gapt hij een warm hapje.

wentelteefjes op de schaal doen. weer iets weg is.

nepkoksmaat: 'Hé, heb ik gezegd

De verklede wachter stamelt: 'Maar

waar!' Dat is het moment waarop

geniet van het warme zoete

Kaploef gaat hij heerlijk in de

de keukendeur uitkomen. Daar is ie

kant naar hem toe. Op het moment snuffelt, grijpen ze Magnus bij zijn

te jammeren: 'Lamelos! Lamelos,

Hij zegt streng: 'Zo is het wel visite en je maakt je vader en hierrr' zegt hij met dezelfde strenge onmiddellijk aangerend. Hij begroet naar Kaploef en sist: 'Verrader!'

Hoofdstuk 7

De koning en de koningin zitten net te genieten van hun wentelteefjes, als Jacob en Troy de kleine keizer en Kaploef binnenbrengen. 'Hier zijn ze dan, majesteit!' zeggen de mannen met een beleefde buiging.

Magnus kijkt met een boos gezicht naar Troy.

De koningin zegt: 'Kom gauw zitten mijn jongen, je bent precies op tijd voor het eten en Troy, neem die hond mee, want ik wil geen beesten in de eetkamer hebben.'

Magnus ploft neer en grijpt onmiddellijk in de schaal op tafel. De koning bekijkt het jongetje alsof het een vreemd insect is. Afkeurend kijkt hij naar de vieze handen die in zijn lievelingseten zijn verdwenen. Met afschuw ziet hij hoe Magnus zijn eten naar binnen propt, smakt, morst en weer een greep doet. De koningin is verbijsterd.

Ze vraagt zich af of dit werkelijk de Kleine Keizer is.

Jacob, die helpt bedienen, kan het niet langer aanzien.

Hij wordt er misselijk van. Streng zegt hij: 'Jongeman, in het bijzijn van de koning dient men zijn manieren te kennen!' Magnus doet of hij niets hoort en grijpt voor de derde keer een wentelteefje.

De koning zegt: 'Jacob, haal dat kind hier weg en stop hem in bad, met veel schuim alsjeblieft!' Jacob knikt, maar als hij Magnus bij zijn arm wil pakken roept die: 'Mooi niet, ik ben nog niet klaar met eten en ik wil niet in bad!'

Hij probeert vlug nog wat te pakken, maar Jacobs geduld is op. Hij grijpt de kleine keizer en gooit hem als een aardappelzak over zijn schouder. Magnus is woedend. Dit heeft nog nooit iemand gedaan! Hij sputtert, slaat wild om zich heen en gilt 'Lamelos, ik ga niet in bad en ik zal het tegen mijn vader zeggen!'

Troy komt op de herrie af en loopt met Jacob mee.

In de badkamer doet Troy eerst de deur op slot en daarna vult hij het bad. Magnus weigert zich uit te kleden. Hij schreeuwt moord en brand en slaat om zich heen. Jacob tilt het ventje op en laat hem met kleren en al in het water zakken.

Heel even is het stil. Magnus is stomverbaasd. Dit heeft ook nog nooit iemand gedaan.

Hij overweegt om nog meer stampij te maken, maar het gezicht van Jacob staat op onweer.

Na tien minuten moet hij zich afdrogen en nu begint de Kleine Keizer te brullen dat hij niet uit bad wil. Jacob trekt de stop eruit en zegt: 'Oké, dan niet. Kom Troy, tijd voor koffie.' En ze lopen zomaar de badkamer uit en doen de deur achter zich op slot.

Daar staat Magnus nou. Hij wil het bad weer vullen, maar Jacob heeft op de gang het warme water

afgesloten. Er is in deze badkamer alleen koud water, een handdoek en een pyjama. Magnus wil zich niet afdrogen, maar hij krijgt het heel koud.

Boos trekt hij zijn natte kleren uit en als hij droog is, trekt hij zijn pyjama aan.

'Ik ben klaar!' roept hij, maar niemand hoort hem. Ze zitten in de keuken koffie te drinken en te lachen om Jacobs strengheid.

Troy is blij dat hij hier hulp krijgt van Jacob.

Die kijkt op zijn horloge en bromt: 'Ik denk dat meneer is afgekoeld, kom mee Troy, dan stoppen we hem in bed en denk erom: zijn deur gaat op slot tot hij zich normaal kan gedragen.'

Die avond ligt Magnus weer in bed in de gele kamer met Kaploef op zijn voeteneind.

Jacob heeft ervoor gezorgd dat Troy een eigen slaapkamer heeft gekregen, tegenover die van Magnus.

In de eetkamer zitten de koning en de koningin na te praten. Ze hebben nog nooit zo'n jongetje als Magnus gezien. Hij is zo heel anders dan hun buurjongen Joep Jan Joris.

'Weet je wat', zegt de koningin, 'misschien is het een goed idee om Magnus met Joep Jan Joris te laten spelen. Ze zullen het best met elkaar kunnen vinden.'

De volgende morgen gaan de koning, de koningin, Jacob en Troy samen met Magnus en Kaploef naar Joep Jan Joris.

Als je buiten het paleis langs de muur loopt dan kom je er vanzelf, maar er is een speciale route die de koning altijd neemt. Even vraagt hij zich af of het wel verstandig is om zo te gaan, maar het is zoveel leuker!

Eerst lopen ze door de paleistuin tot ze bij het woeste bosgedeelte komen. Daar staat een oud tuinhuisje. Ze gaan naar binnen en de koning rolt het vloerkleed op. Onder het kleed is een luik. Jacob klapt het open en dan is er een trap naar beneden te zien, die eindigt in een kelder.

Magnus vindt het voor het eerst niet erg dat hij niet voorop mag! Allemaal lopen ze achter de koning aan. Die heeft een grote zaklantaarn in zijn hand daarmee schijnt hij op een deur. Hij doet de deur open en dan komen ze weer in een gang en aan het eind is opnieuw een deur, en ook die doet de koning open.

Ze komen in een kleine ruimte vol met blikjes, potten en flessen. De koning loopt naar een klein trapje en doet bovenaan de deur open.

Ze komen in een gang van een huis. Er brandt licht. De koning roept 'Joehoe, Joep Jan Joris, ben je thuis?'

Uit de kamer komt een jongen tevoorschijn die met een blij gezicht zegt: 'Ha Majesteit, wat leuk dat u er weer eens bent, heeft u visite meegenomen?'

De koning vertelt dat Magnus op het paleis logeert en dat het misschien wel leuk zou zijn

als ze eens samenspelen.
De jongens kijken elkaar nieuwsgierig aan.

De opa van Joep Jan Joris komt ook tevoorschijn. Er worden handen geschud en dan gaan ze met z'n allen limonade drinken. 'Wat zullen we eens gaan doen?' vraagt de koning aan Joep Jan Joris. 'Nou ja, majesteit, we wilden eigenlijk net mens-erger-je-nieten.' De koning knikt en vraagt: 'Mogen we meedoen?' Opa roept 'Natuurlijk, dan is het veel spannender!' Even later zitten ze allemaal rond de tafel. Magnus begint al meteen te roepen: 'Ik neem geel en ik ga winnen!' Joep Jan Joris roept ' En ik neem rood en ik ga meer winnen!' Opa doet mee: 'Ik neem blauw en ik ga het allermeest winnen!'

De koning roept 'Ik ga zeker winnen met groen, want ik ben de koning!'

Magnus kijkt een beetje boos: hij wil altijd winnen en dat lukt ook altijd in zijn eigen paleis.

De koningin fluistert 'Ik ga heerlijk met wit!'

Jacob zegt 'Troy neemt zwart en ik ben de scheidsrechter!'

Ze beginnen.

Al gauw heeft Magnus al zijn pionnen in het veld staan. Hij glimt van genoeg. Maar als ook de anderen alles op het bord hebben staan, is de Kleine Keizer minder tevreden. Hij zit net te bedenken wat hij hier aan gaat doen, als zijn pion eraf wordt gemikt door opa.

Magnus is boos.

Opa lacht en roept : 'Hiep hoi, ik win! Dat zei ik je toch!'

Dan wordt er nog een gele pion afgegooid. Magnus roept 'Kijk daar eens!' en wijst naar het raam. Er is niets te zien, maar op het moment dat iedereen kijkt, veegt hij alle pionnen van het bord op de grond.

'Wat is dat nou weer?! Spelen we een spel of is er iemand hier te klein voor spelletjes?' vraagt de koning geërgerd. Magnus kijkt heel onschuldig.

Niemand heeft zin om verder te gaan. De lol is er vanaf!

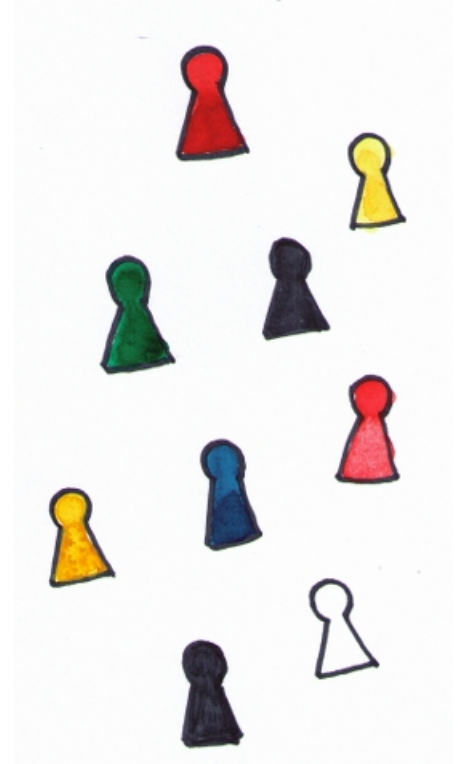
Opa heeft een ander idee: 'Laten we buiten in de paleistuin smokkelaartje doen.'

Allemaal gaan ze door de geheime gang en het huisje mee naar de tuin, waar opa vertelt hoe het moet. Magnus roept dwars door de uitleg heen 'Gatsie, wat een stom spel, ik doe niet mee hoor!' en hij rent met Kaploef achter zich aan weg.

De anderen begrijpen het.

Magnus kan niet tegen zijn verlies, en hij kan ook nog geen spel spelen.

Als ze later allemaal limonade en thee drinken in het paleis, zit Magnus nog steeds met een kwaai kop in de tuin. Niemand komt

hem halen. Ze zijn een beetje moe van hem en allemaal willen ze wel eens weten hoe lang hij nog blijft logeren.

De volgende dag als Joep Jan Joris thuis aan het spelen is, komt Magnus zomaar door de kelder de gang binnen gestapt. Hij kijkt rond en zegt: 'Ik wil dit huis hebben.'

De moeder van Joep Jan Joris kijkt verbaasd naar dat jochie. Ze weet meteen dat dit de Kleine Keizer moet zijn. Natuurlijk hebben opa en haar zoon uitgebreid verteld over Magnus. Ze zegt: 'Wie ben jij en wat kom je doen?'

'Ik ben Magnus en ik koop dit huis en zeg tegen mijn vader dat hij dat moet betalen', zegt hij. Daarna loopt hij zomaar de trap op.

In de kamer van Joep Jan Joris kijkt hij rond en begint alle bakken met auto's, lego, knutselspullen en bordspellen om te keren. In vijf minuten tijd is het een vreselijke bende.

De moeder van Joep Jan Joris rent naar boven en roept boos 'Wat ben jij nou aan het doen? Ruim alles onmiddellijk op! Wat denk je eigenlijk wel, snotneus!'

Magnus kijkt haar aan en zegt brutaal 'Waarom zou ik. Dit is nu mijn huis en ik bepaal zelf wel wat ik doe.'

De moeder van Joep Jan Joris is nog nooit zo boos geweest. Ze pakt Magnus bij de arm en zet hem, hop, buiten de deur in de tuin. Daarna belt ze naar het paleis of iemand hem kan komen halen.

Jacob en Troy zijn er binnen tien minuten en als ze horen wat er nu weer is gebeurd, willen ze Magnus eerst mee naar boven nemen om op te ruimen, maar de moeder van Joep Jan Joris stuurt iedereen weg en daarna doet ze de kelderdeur op slot met de grendel. Zo kan er geen onverwacht bezoek meer komen.

De koning en de koningin zijn erg boos op Magnus. Zo is het wel weer mooi geweest!

De koningin zegt zachtjes tegen de koning: 'Lieve, is het nu niet het beste om Mientjemantje te bellen. Ik geloof, dat ze weer terug is van het feeënfeest.'

Koning Diederick knikt. Hij pakt zijn mobiele telefoon en belt zijn toverfee op.

Ze is er in een zjoefje en vraagt: 'Majesteit, wat kan ik voor u doen?'

Hoofdstuk 8

De koningin legt uit wat er aan de hand is en Mientjemantje pakt haar glazen bol uit haar handtasje. 'We zullen eens even kijken wat er is.'

Ze poetst de bol met een zijden doekje op en dan vraagt ze: 'Mag ik het paleis van de Grote Keizer zien?' Mientjemantje kijkt, knikt en zegt: 'Mm' en 'tja ja' en 'oho'.

Daarna vraagt ze 'Mag ik de kleine keizer thuis zien?'

Weer kijkt en knikt ze.

De koning zit te wiebelen op zijn stoel: hij wordt er vreselijk nieuwsgierig van!

Eindelijk kijkt Mientjemantje op. Ze begint te vertellen: 'Majesteit ik denk zomaar dat ze bij Magnus thuis blij zijn dat hij uit logeren is. Maar ik weet het niet zeker. Ik zie een groot feest. Iedereen is blij. Er wordt gedanst en gezongen. Niet bepaald een paleis waar het kind voor de veiligheid weg moet! Ik ga wel even onzichtbaar op visite.' En zzzjoeffff: weg is ze, om tien minuten later weer tevoorschijn te komen.

De koning krabbelt op zijn hoofd. Dan bedenkt hij iets. 'Ik denk dat ik een brief schrijf aan de Grote Keizer met de vraag hoelang deze logeerpartij nog gaat duren. Als het goed is, kan Magnus zo weer naar huis!'

Mientjemantje schudt haar hoofd. 'Wacht even majesteit, dan laat ik u in mijn glazen bol zien hoe Magnus thuis is.' Ze poetst de bol nog eens op en dan zien de koning en de koningin de Kleine Keizer rondlopen. Om hem heen bedienden en een leraar, en allemaal roepen ze: 'Pas op! Niet Doen! Denk aan je kleren! Let op je manieren!' Ze zien hoe Magnus zich nergens wat van aantrekt en hoe hij zich steeds weer verstoopt. Ze zien ook dat hij zich vervelend gedraagt. Hij is brutaal en luistert niet.

De koning zucht eens. Hij begrijpt dat jongetje wel een beetje. Vroeger, toen hij zelf klein was, mocht hij ook niets alleen doen. Iedereen lette op hem en hij mocht niet naar een gewone school. Zijn speelgoed moest hij weggeven toen hij zes werd. O ja, de koning kan er nog van rillen!
Ze kijken elkaar aan. Er moet iets gebeuren. Magnus kan niet zo doorgaan en koning Diederick en koningin Magnolia weten niet zo goed wat ze aan moeten met zo'n lastige logé

De koning schrijft toch maar een brief aan de grote keizer:

Beste Grote Keizer,

Hoe gaat het met U?

Ik heb een vraag.
Wanneer verwacht u Magnus weer thuis?
Wij hebben nog andere belangrijke afspraken.
Hoe lang blijft hij hier logeren?

Hartelijke groeten,
Koning Diederick

Al heel snel komt er een brief terug.

Beste Diederick,

Voor de veiligheid van Magnus en ons allemaal,
moet hij echt voorlopig bij jullie blijven.
Misschien zelfs wel een jaar!
Doe maar wat je het beste lijkt voor hem.
Met vriendelijke groeten,

De Grote Keizer.

De koning en de koningin kijken elkaar aan. 'Een héél jaar!?'
'Oké,' zegt de koningin, 'maar dan wel zoals wij het willen!'

Nu het duidelijk is dat Magnus een hele tijd bij hen zal wonen, houden de koning, de koningin, Mientjemantje, Jacob en Troy een vergadering.

Mientjemantje zegt: 'Majesteit, we zullen Magnus naar het Eiland voor Raad en Daad sturen. Hij moet een aantal dingen leren en in het paleis lukt dat gewoon niet.

Hij moet leren zich netjes en beleefd te gedragen en hij moet begrijpen dat hij niet alles mag omdat hij de Kleine Keizer is. Het is niet anders! Op het eiland met de Acht Wijzen leert hij dat echt heel snel.'

Ze knikken allemaal. Het moet maar, en wel direct.

Mientjemantje haalt Magnus en zorgt ervoor dat hij een klein koffertje bij zich heeft.

Kaploef mag gelukkig ook mee.

Mientjemantje doet een toverlint om hen alledrie en zegt: 'Holabalaat we gaan naar het Eiland voor Raad en Daad!' En zzjoeffff: weg zijn ze.

Hoofdstuk 9

Daar staat Magnus, samen met Kaploef en Mientjemantje.

Achter een tafel in een ouderwetse kamer zitten vier mannen en vier vrouwen.

Het zijn de Acht Wijzen. Zij zijn de baas op het Eiland voor Raad en Daad.

Ze begroeten Mientjemantje en geven ook Magnus een hand.

Daarna gaat Mientjemantje weg en blijft Magnus samen met Kaploef achter.

'Welkom op ons eiland, Magnus', zegt de oudste wijze.

'Je mag overal op het eiland komen. Er zijn een paar boerderijen, daar mag je altijd aankloppen voor eten, drinken of een slaapplek.

De enige regel is: dat je alles netjes vraagt en als het nodig is even helpt.'

'We zullen het zo even oefenen en er is nog iets: alles wat je doet, komt bij je terug.

Magnus knikt, ook al heeft hij het niet helemaal begrepen.

'Oké', zegt de oudste wijze. 'Laat eens zien hoe je bijvoorbeeld om een boterham vraagt.' Magnus haalt zijn schouders op en brult 'Ik moet een boterham!'

De wijzen achter de tafel houden hun handen op hun oren. Daarom denkt Magnus dat ze hem niet goed hebben gehoord en hij brult nog iets harder: 'Ik moet een boterham en snel een beetje!'

Alle Acht Wijzen schudden hun hoofd.

'Is het niet goed?' vraagt de kleine keizer verbaasd.

Een mevrouw staat op en legt uit dat het belangrijk is om eerst 'goedemorgen' te zeggen en dan of je even iets mag vragen en daarna pas wat je wilt.

'Oké dan', zegt Magnus.

De mevrouw zegt: 'Stel je voor dat je bij mij een boterham wilt eten. Wat doe je dan?'

Magnus roept: 'Goede morgen! Mag ik iets vragen? Een grote boterham, en snel een beetje!'

De acht wijzen kijken elkaar aan; zó zal het niet lukken.

Twee van hen staan op en ze doen voor hoe je netjes en beleefd om iets vraagt.

'O, zo! Nu begrijp ik het!' zegt Magnus. En dan laten ze hem gaan.

Kaploef is blij dat hij buiten mag rennen en ravotten en Magnus doet alles waar hij zin in heeft. Hij holt en vliegt en zingt en schreeuwt zo hard hij kan.

Eindelijk mag hij zelf eens doen wat hij wil. Hij klimt in bomen en plast er gierend van de lach tegenaan, net als Kaploef! Maar dan gebeurt er iets vreemds: op het moment dat hij plast, doet de boom dat ook. Magnus kijkt beteuterd naar zijn natte voeten.

'Stomme boom!' roept Magnus boos en hij geeft de boom een schop. Op hetzelfde moment voelt hij een tik van een tak en hoort hij: 'Stomme Magnus!'

De Kleine Keizer wordt rood van boosheid, maar dan bedenkt hij ineens dat de Acht Wijzen hem hebben gewaarschuwd: 'Alles wat je doet, komt bij je terug.'

Magnus moet er even over nadenken. 'Dus', zegt hij tegen zichzelf 'als ik zeg stommerd of sukkel of iets anders onaardigs, zegt iemand dat tegen mij. En als ik een schop geef, krijg ik die terug. Mm, maar als ik nou eens wat leuks doe of wat aardigs zeg, wat dan?'

Magnus wil er straks nog eens over denken, maar eerst gaat hij heuvel op en heuvel af en vindt hij tot zijn grote vreugde een klein strandje.

Kaploef rent onmiddellijk de zee in en Magnus graaft met zijn handen een grote kuil. Hij laat zich er languit in vallen en doet zijn ogen dicht. Kaploef ploft nat en wel naast hem neer en dan slapen ze zomaar in.

De Acht Wijzen hebben het allemaal bekeken in hun enorme glazen bol.

Ze zijn benieuwd hoe het verder zal gaan.

Hoofdstuk 10

In de kuil op het strand worden Magnus en Kaploef wakker. Ze zijn een beetje stijf en rekken zich uit. 'Honger', zegt Magnus en 'woef', zegt Kaploef.

Ze gaan op zoek naar een boerderij.

Na een kwartiertje lopen, komen ze bij de Biggenberg. Het is een grote varkensboerderij, waar allemaal varkens en biggen vrij rondlopen in stukjes weiland met een modderpoeltje.

Magnus klopt aan de deur en zegt zijn net geleerde lesje op: 'Goedemorgen, mag ik iets vragen, een boterham.'

De boerin kijkt hem aan en zegt: 'Goedemiddag, jongeman. Wat zei je?' Magnus raffelt alles nog een keer af.

De boerin schudt haar hoofd. 'Nee', zegt ze. En ze gaat in de keuken verder met koken.

Magnus denkt na; hij heeft het toch allemaal gezegd? Al die woorden die horen bij netjes en beleefd? Hij heeft echt honger en het ruikt zo lekker. Diep denkt hij na en dan hoort hij weer in zijn hoofd wat de wijzen voordeden. Hij is 'alstublieft' vergeten!

Snel loopt hij met zijn vieze schoenen de keuken in en trekt de boerin aan haar mouw. 'Goedemorgen, mag ik iets vragen, een boterham, alstublieft!'

Ze schudt haar hoofd opnieuw. Magnus weet niet wat er nu weer is. Hij wil eigenlijk al gewoon een greep doen in het eten dat klaarstaat, maar de boerin wijst op zijn modderschoenen. Ze zegt: 'Wij doen onze schoenen uit in de bijkeuken.'

Daarna mag je binnenkomen, je handen wassen en aan tafel komen zitten. De anderen zullen er zo zijn en het is al avond hoor.'

Een paar minuten later komen de boer en twee knechten de keuken in op hun sokken.

Ze wassen hun handen, begroeten de boerin en hun gast en gaan aan tafel. Magnus' maag rommelt; hij kan haast niet wachten!

Dan eindelijk komt de boerenkool met worst op tafel.

Magnus valt aan op zijn eten hij schranst, schrokt en smakt. Het is niet om aan te zien.

'Nou, ik denk dat ik wel weet waar jij thuishoort, kleine schrokop!' zegt de boer.

Hij tilt Magnus op en zet hem, hopta, tussen de biggen. Die schreeuwen eerst moord en brand, maar al gauw wennen ze aan de Kleine Keizer.

Die nacht slaapt Magnus tussen de biggen. Het is er lekker warm en eigenlijk best gezellig. Misschien wel leuker dan in een paleis. De boer is de volgende morgen vroeg op om te kijken hoe het met het 'logeervarkentje' is. Hij lacht zich een krik als hij het ventje gewoon tussen de biggen ziet slapen!

Zodra de beesten de boer horen, zijn ze wakker. Ze beginnen direct te gillen. Magnus schrikt zich rot. Waar is hij en wat was er ook alweer?

De biggen krijgen slobber en Magnus kijkt zijn ogen uit.

Tjonge jonge, wat eten die beesten vies! Ze smakken en schrokken en boeren en duwen elkaar opzij.

Magnus vindt het eigenlijk wel leuk. Hij ziet dat een big met een zwarte vlek de baas is en dat hij het meeste eet. Na het eten vallen ze allemaal in slaap. Ze snurken en smakken nog een beetje na.

Na een tijdje worden ze wakker en gaan ze spelen. Het is zo vreselijk grappig! Magnus zit met open mond te kijken en te genieten. Als het acht uur is, komt de boer hem halen. Hij zegt: 'Zo jong, kom je ontbijten?' De boer vist hem uit het modderveldje en snuffelt aan hem. 'Mm, ik denk dat je eerst maar even in bad moet, want je ruikt als een big!' De boerin heeft het bad al klaargezet en Magnus gaat er zonder morren in. Hij wast zijn haar en zijn hele lijf. Het water is al gauw modderkleurig. Magnus spoelt zich af en dan bedenkt hij dat zijn koffertje met kleren nog in de kamer van de wijzen staat.

De boer komt binnen en geeft hem een onderbroek, een paar sokken en een blauwe overall. 'Kom op kerel, je moet eten en dan mag je mij eens even helpen.

Eten wil Magnus wel, maar helpen?

Na vijf boterhammen en twee bekers melk is hij klaar. De boer zegt: 'Netjes eten oefenen we vanmiddag wel, maar nu mag je eerst helpen met het schoonmaken van de modderweitjes en dat betekent: poep scheppen!'

Magnus krijgt een schep en een kruiwagen en gaat met de boer mee. Hij begint en doet vreselijk zijn best. Na een uurtje komt de boer kijken hij zegt: 'Nou jong, dat doe je geweldig!' Magnus kijkt ongelovig. De boer ziet het. 'Ik zeg het niet zomaar, je werkt net zo hard als een man!' En dan beginnen de ogen van Magnus te stralen.

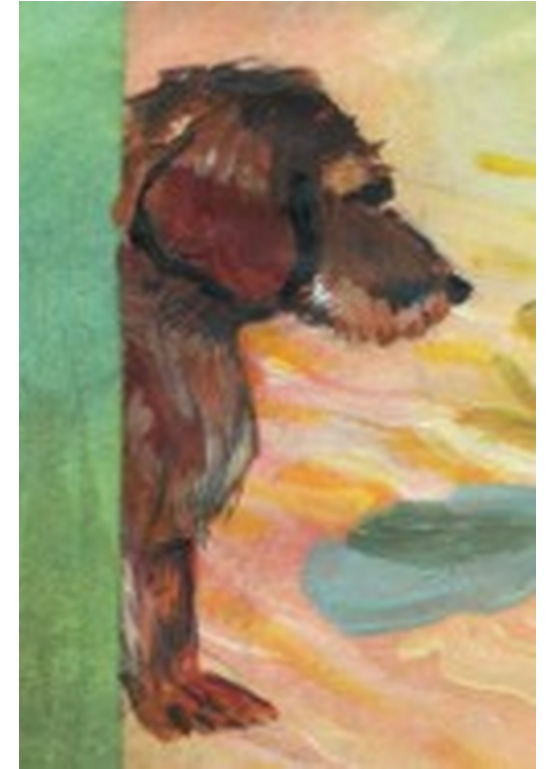
Hij werkt de hele morgen door en vindt het fijn om zo bezig te zijn.

Er is vandaag warm eten tussen de middag. Magnus wast zijn handen en komt aan tafel zitten. 'Goed', zegt de boerin. 'We eten hier heel rustig en je mag vaker dan één keer opscheppen. Goed kauwen, niet met volle mond praten en niet smakken. Ga je gang.'

Magnus probeert het en natuurlijk kan hij het ook.

Hij heeft nog nagedacht over 'Alles wat je doet, komt bij je terug'. Hij merkt dat hij door zelf aardig te doen zelf ook vriendelijk wordt behandeld. De boer en de boerin doen nooit boos tegen hem zoals de mensen in het paleis van zijn vader.

Hij voelt zich hier thuis en op zijn gemak, dus hoeft hij zich ook niet aan te stellen.

Hoofdstuk 11

De volgende dagen is Magnus druk aan het werk op de boerderij. Hij leert er van alles over varkens en hij kijkt naar de spelende biggen.

De boer zegt op een middag: 'Waarom ga je straks niet eens lekker spelen en wandelen? Je werkt zo hard!' Magnus heeft er wel zin in.

Hij gaat na het eten naar het eerste weilandje. Daar heeft hij een lievelingsbig gevonden. Hij heeft haar Truukje genoemd. Ze is erg grappig en nu heeft Magnus een leuk idee. Hij wil met Kaploef en Truukje naar het strandje om circusje te spelen en hij weet zeker dat de dieren dat heel leuk zullen vinden. Hij maakt het hek open en roept 'Truukje! Kom!' Het biggetje kent Magnus al en komt aangestapt. Hij aait haar over haar rug en lokt haar mee.

Hij vergeet het hek dicht te doen. Even later loopt Magnus met Kaploef en Truukje de weg naar het strand op. Achter hem lopen nog zestien andere biggetjes. Magnus merkt het niet, maar de boerin die net uit het raam kijkt, schrikt: 'Hemeltjelief, wat gaat daar nu weer gebeuren!'

Ze roept haar man, die rustig om de boerderij heen loopt en Magnus tegemoet gaat. 'Zo Magnus, waar ga je naar toe met mijn varkentjes?' vraagt hij.

'Ik ga naar het strand om circusje te doen met Kaploef en Truukje!' legt hij enthousiast uit.

Maar de boer schudt zijn hoofd. 'Kijk eens achter je.'

Magnus kijkt verbaasd naar de kudde biggetjes achter hem. 'Oeps, hek vergeten dicht te doen!' zegt hij schuld bewust.

De boer zegt: 'Dat is niet verstandig natuurlijk, maar er zijn nog twee dingen die je niet goed hebt bedacht.' Magnus denkt diep na, maar hij heeft geen idee.

'Ik weet het niet', fluistert hij met een rood hoofd.

Dan legt de boer het uit: 'Je had het eerst moeten vragen, en ten tweede is een big een big en geen kunstjesbeest!' Natuurlijk kun je een dier trainen, maar ik vind het niet goed! Een big hoort te wroeten in de modder en te spelen met de andere biggen!' En zo

worden de dieren weer naar het weitje teruggebracht en gaat Magnus even later samen met Kaploef hollen en vliegen naar het strandje.

Het is heerlijk om hier te zijn, maar toch, héél even denkt Magnus aan Joep Jan Joris.

Zou het niet veel leuker zijn als hij hier ook was? Dan zouden ze met z'n tweeën kunnen dollen en lachen en heel hard werken op de boerderij. Of zou Joep Jan Joris nog boos op hem zijn? Hij begrijpt nu wel dat hij erg vervelend is geweest in het paleis van koning Diederick!

Misschien mag hij wel helemaal niet meer terugkomen en, nog erger, misschien moet hij wel terug naar het paleis van zijn vader! Magnus is ineens heel somber en tot zijn grote woede rolt er een traan uit zijn ogen over zijn wangen en nog één en weer één. Ineens huilt hij tranen met tuiten!

De Acht Wijzen zien het in hun glazen bol. Ze geven elkaar een hand en bellen Mientjemantje. Het is tijd voor de volgende stap!

Hoofdstuk 12

In het paleis van de Dikke Koning is de rust weergekeerd nu Magnus op het Eiland voor Raad en Daad is. Iedereen haalt opgelucht adem.

Ze hopen allemaal dat de Kleine Keizer een prettiger logé zal zijn als hij weer terugkomt.

In hun huis praten Joep Jan Joris, mama en opa over Magnus.

Opa zegt: 'Het is ook best moeilijk om een Kleine Keizer te zijn. Niemand doet normaal tegen je. Of ze doen extra aardig of zó gewoon dat het een beetje raar wordt. Het is geen wonder dat Magnus niet meer weet wat wel en niet kan!'

Zo heeft Joep Jan Joris er nog niet over nagedacht.

Opa gaat verder: 'Ik denk dat ik die jongen, als hij een tijd bij mij zou logeren en gewoon naar school zou gaan, helemaal in orde zou kunnen krijgen.'

Mama zucht: 'Nou, jij liever dan ik!'

'Het enige is', gaat opa verder, 'dat Joep Jan Joris dan wel vriendjes met Magnus moet zijn. Anders wordt het oppassen een hele toestand.'

Joep Jan Joris weet niet zo goed wat hij ervan moet denken.

Zou opa dit nu echt menen?

Mientjemantje komt aangezwoefd. Ze staat ineens bij Magnus op het strand en slaat haar armen om hem heen. Magnus huilt nog even door, want het huilt veel fijner als er een paar armen om je heen zijn, merkt hij.

Van zijn vader mag Magnus nooit huilen, want dat hoort niet! Zelfs niet als hij echt pijn heeft, is dat verboden!

'Gaaf het weer een beetje, jochie?' vraagt Mientjemantje vriendelijk. Magnus knikt en veegt zijn ogen af. 'Kom, we gaan er eens bij zitten.' En ze trekt hem naast zich in het warme zand. Kaploef komt erbij liggen.

Ze begint te vertellen: 'Toen ik prins Diederick voor het eerst ontmoette, zat hij net als jij te huilen. Hij had zich op paleiszolder verstopt, omdat hij al zijn speelgoed had moeten weggeven. Zijn vader zei op zijn verjaardag: 'Diederick, haal al je speelgoed en je knuffel, want je bent nu zes jaar en een man. Dus dat heb je allemaal niet meer nodig!' Ik heb hem vanaf toen geholpen zoveel ik maar kon, en gelukkig is koningin Magnolia heel erg lief voor hem. Dus je ziet Magnus: het is nooit eenvoudig om een koningskind of een keizerskind te zijn.

Jij bent er helemaal vervelend en dwars van geworden en nu je hier op het eiland jezelf kunt zijn, merk je ineens dat dat eigenlijk niet leuk is.

Wat zou je graag willen?'

Magnus weet het direct. 'Een echte vriend', zegt hij.

Mientjemantje vraagt: 'Weet je iemand?' Hij knikt. 'Eigenlijk zou ik wel graag vrienden met Joep Jan Joris willen zijn en ik wil ook wel zo'n opa, die dingen verzint om te spelen.' Ze lacht hem toe en zegt: 'Ik zal eens even gaan rondvragen. Tot over een uur of zo!' En zzzjoeffff, weg is ze.

Magnus gaat met Kaploef het water in. Hij voelt zich anders dan anders. Hij spettert wat rond en gaat daarna een zandkasteel maken. Het wachten duurt lang.

Mientjemantje zjoeft ondertussen langs de Acht Wijzen, de boer van de Biggenberg, opa, Joep Jan Joris en zijn moeder, de koning en de koningin, Troy en Jacob. Daarna komt ze terug bij Magnus.

Hij is opgelucht dat ze er weer is. Zijn vader belooft altijd van alles, maar heeft nooit tijd voor hem. Daarom vertrouwt hij grote mensen niet zo erg.

Mientjemantje heeft onder haar mantel iemand meegenomen. Het is Joep Jan Joris!

De jongens kijken elkaar afwachtend aan. Magnus glimlacht als eerste. 'Wat leuk dat je wilde komen!' Joep Jan Joris lacht terug en dan gaan ze samen spetteren in de zee.

Mientjemantje zit op het strand en bekijkt het met plezier. Dit is zoveel beter dan dat makkende lastige ventje van een tijdje geleden!

Als ze zijn uitgespeeld en weer aangekleed zjoeft Mientjemantje met de jongens en Kaploef naar de Acht Wijzen. Daar is het een drukte van belang. De hele kamer is vol! Koning Diederick en koningin Magnolia, opa en de moeder van Joep Jan Joris, de boer, Troy en Jacob zitten allemaal te praten met de Acht Wijzen.

Ze hebben samen een plan bedacht.

Opa staat op en zegt: 'Magnus, we zijn klaar met onze vergadering over jou.

We hebben ons grote zorgen over je gemaakt en gepraat over hoe het verder met je

moet. Op een dag zal je zelf keizer zijn, en dan moet je heel veel kunnen begrijpen en weten. Daarom is het belangrijk dat je naar school gaat en leert omgaan met kinderen en grote mensen en dat je leert lezen, schrijven en rekenen.'

Magnus kijkt opa aan en zegt: 'Maar ik hoef niets te kunnen, want ik heb voor alles bedienden en raadgevers; als die het maar weten!'

'Nou goed', gaat opa verder 'daar kom je dan nog wel achter, maar het is erg handig als je zelf kunt lezen en rekenen en begrijpt hoe alles in elkaar zit.'

Hij schrijft op een papiertje 'Magnus is een rare appelflap.'

Hij geeft het aan Magnus en vraagt 'Wat staat er?'

Magnus haalt zijn schouders op en zegt: 'Vraag maar aan Troy.'

Die zegt met een plechtige stem: 'Magnus is een heel slim kereltje.'

'Nou, ziet u wel, dat ik echt niet hoef te kunnen lezen'.

Opa lacht en geeft het briefje aan de boer. Die leest het en zegt 'Magnus kan goed poep scheppen.'

Dan geeft opa het briefje aan de koning en die leest:

'Magnus is een rare appelflap.' 'Zo', zegt opa, 'en nou mag jij mij vertellen wie gelezen heeft wat er echt staat.'

Dat weet Magnus natuurlijk niet.

Hij wordt een beetje rood en kijkt boos naar alle grote mensen die hem lachend aankijken. Joep Jan Joris valt om van het lachen. Dat is een echte opagrap.

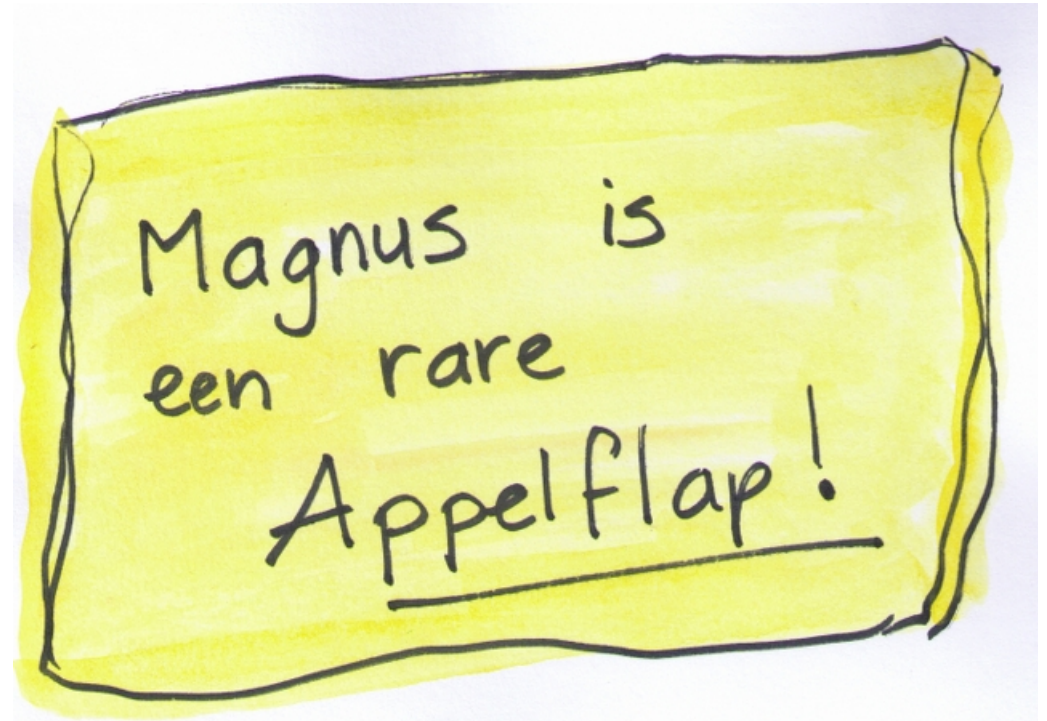
Hij pakt het briefje en leest hardop voor 'Magnus is een rare appelflap. Het staat er echt hoor!'

Opa zegt met een ernstig gezicht: 'Magnus, als je later keizer bent en je kunt niet lezen, schrijven of rekenen, kan iedereen je voor de gek houden!'

De mensen zullen je uitlachen en je verkeerde dingen laten doen.

Dus als je mee wilt met ons en bij mij wilt logeren, dan moet je het leven van een gewone jongen leiden. Je moet naar school, naar sport en met klusjes helpen, op tijd naar bed en gezond eten en natuurlijk veel spelen en veel lachen!'

Magnus denkt na. Hij heeft geen idee wat naar school gaan betekent. Hij heeft nog nooit een school van binnen gezien. Maar toch knikt hij en zegt: 'Goed!'

Hoofdstuk 13

Magnus mag direct mee met de opa van Joep Jan Joris.

Ze gaan het huis binnen en dan wijst opa de logeerkamer aan.

'Hier slaap jij Magnus, we zullen het de komende dagen nog wat gezelliger maken.

Troy komt straks je eigen spulletjes brengen. Kaploef en zijn mand en zijn voer worden ook hierheen verhuisd.'

'Morgen ga ik naar de school om boekjes te halen. Ik zal je eerst zelf wat leren lezen en schrijven en we moeten nog een naam voor je bedenken. Je kunt niet als de Kleine Keizer naar school.'

'Waarom niet?' vraagt Magnus verbaasd

Opa legt het uit: 'Je moet leren als een gewoon kind te leven en het is dus beter dat niemand weet wie je echt bent. Bovendien logeer je bij mij en ik dacht dat ik je maar als mijn neefje moet voorstellen, dan ben je ook een neefje van Joep Jan Joris.'

Dat vindt Magnus wel een leuk idee, maar hoe zal hij zich laten noemen? Opa vraagt 'wat dacht je van Marcus? Het lijkt wel, maar het is toch net anders. En dan je achternaam? Wat dacht je van Blij? Marcus Blij?'

Magnus knikt; dat klinkt wel leuk.

'Goed,' zegt opa 'Morgen schrijf ik je in op school en de komende maand geef ik je zelf les, zodat je in elk geval iets kunt als je straks in de klas van Joep Jan Joris komt. We gaan keihard aan de slag!'

Die nacht slaapt Magnus als een roos.

De volgende morgen maakt opa hem om tien uur wakker. 'Kom luilak tijd om op te staan!'

Na het ontbijt laat opa de schoolboekjes zien en dan gaan ze aan het werk.

Magnus weet niet of hij het leuk vindt, dat gedoe met die boekjes, maar opa gaat gewoon door en na een week is Magnus eraan gewend om samen te oefenen.

Hij gaat steeds beter zijn best doen en tot zijn verbazing begint hij het zelfs leuk te vinden.

Na schooltijd komt Joep Jan Joris spelen en vertellen over wat er op school is gebeurd.

Kaploef wordt keurig uitgelaten en iedereen is tevreden.

Hoofdstuk 14

Vandaag is een belangrijke dag in het leven van Magnus. Hij gaat voor het eerst naar school! Joep Jan Joris komt hem halen en opa loopt natuurlijk ook mee. Samen gaan ze naar meester Bariton, die zijn nieuwe leerling een hand geeft en hem even later aan de andere kinderen voorstelt: 'Jongens en meisjes, dit is Marcus Blij, de neef van Joep Jan Joris en hij komt in onze groep.'

Magnus bloost een beetje nu alle kinderen naar hem kijken, maar van meester Bariton mag hij gelukkig naast Joep Jan Joris zitten.

Al snel is Magnus gewend op school. Door de lessen van opa kan hij goed meekomen. Het is best leuk om met zo veel kinderen samen te zijn en in de pauze te spelen. Al gauw heeft hij veel vriendjes en vriendinnetjes en is hij elke dag aan het voetballen of rovertje spelen. En natuurlijk gaat hij ook elke week met Joep Jan Joris samen naar koning Diederick en koningin Magnolia.

Die zijn erg tevreden over Magnus. Ze wisten niet dat hij eigenlijk zo'n aardige jongen was. Maar Magnus gaat ook nadenken: Waarom mocht hij thuis niet naar school? En waarom heeft hij niet geleerd om met andere kinderen te spelen? Waarom is hij eigenlijk zo lang uit logeren? Is dat allemaal wel gewoon?

Die avond vraagt hij het aan opa, maar die kan er geen antwoord op geven.

Dan belt hij Mientjemantje.

Zij probeert het uit te leggen, maar eigenlijk is het niet te begrijpen.

Het maakt Magnus verdrietig. Hij snapt het niet en vraagt: 'Maar Mientjemantje, is het niet ook een beetje gek dat ik liever hier ben dan thuis bij mijn eigen vader en moeder?'

Mientjemantje wenkt Magnus. 'Let op!' zegt ze, en ze laat hem in haar glazen bol kijken.

Magnus ziet het paleis van de grote keizer. Hij ziet zijn vader en moeder, die weer eens een feest geven en veel visite van over de hele wereld krijgen. Hij ziet de mensen die alles doen om op te vallen bij de keizer. En er is natuurlijk geen kind te zien!

'Zie je', zegt Mientjemantje, 'er is eigenlijk geen tijd en geen plaats voor jou om gewoon op te groeien.' Je vader en je moeder zijn druk met het keizer en keizerin zijn. Magnus knikt verdrietig. Hij ziet het, maar leuk is het niet.

Hij kan er 's nachts bijna niet van slapen, zo erg moet hij er aan denken.

Maar dan, als het al bijna ochtend is, heeft hij een plan. Hij gaat heel goed zijn best doen op school en als hij echt snel kan lezen en schrijven, zal hij zijn vader een brief schrijven!

Mientjemantje is na haar bezoekje aan Magnus direct naar het paleis van de Ggrote keizer gezjoefd. Het liefst zou ze die grote keizer eens flink door elkaar schudden. Ze is boos op die deftig aangeklede man, die niet eens zijn eigen kind kan opvoeden. Maar op de keizerin is ze misschien nog bozer! 'Welke moeder laat haar kind zomaar heel lang bij vreemden wonen?' Zo gromt Mientjemantje binnensmonds.

Ze loopt onzichtbaar door het paleis en bedenkt ondertussen een list.

Overal waar ze komt is iedereen druk bezig met koken, poetsen en boenen en natuurlijk zwaaien en juichen als de keizer en de keizerin langslopen.

Niemand zegt of vraagt iets over Magnus. Het lijkt wel of dat kind nooit heeft bestaan! Mientjemantje zal iedereen eens even helpen herinneren!

Als het eindelijk donker en stil is geworden in het paleis, loopt zij langs alle oude schilderijen van vorige keizers en keizerinnen en bij elk schilderij tovert ze: 'Hola balij, Magnus op dit schilderij!'

Als de koks, de lakeien en andere bedienden de volgende morgen beneden komen om te gaan werken, zien ze het direct. Ze wijzen naar de schilderijen, maar durven er niets van te zeggen. Wie zou alles hebben overgeschilderd vannacht?

Voordat ze verder kunnen denken, komen de keizer en de keizerin al van de grote trap gewandeld.

Beneden aan de trap hangt het schilderij van grootvader, maar het gezicht is van Magnus. En een stukje verder hangt een enorm doek met ridders te paard en elke ridder heeft het gezicht van Magnus. Zelfs alle plaatjes van deftige dames hebben een Magnushoofd gekregen.

Op elk schilderij is hij te zien: lachend, stout, lief, boos, zingend, gillend en vies natuurlijk. Alle mensen in het paleis en ook de keizer en de keizerin lopen rond en bekijken het allemaal. Het is net of ze in een museum zijn. Niemand durft hardop te praten. Mientjemantje zit nog steeds onzichtbaar op een stoel af te wachten.

Hoofdstuk 15

De keizer en de keizerin zijn niet vrolijk en een beetje in de war als ze in de ontbijtkamer komen. De keizerin wil direct van alles zeggen, maar de grote keizer schudt zijn hoofd. Hij zegt: 'Kom, we gaan buiten ontbijten. We nemen een broodje mee voor in de tuin.' De keizerin knikt dat ze het begrijpt. Overal zijn lakeien en bedienden en iedereen heeft die schilderijen gezien en allemaal willen ze vast meer weten! Samen pakken ze een kopje koffie en een broodje en gaan ze naar buiten.

De zon schijnt, de tuin is prachtig overal bloeien de mooiste bloemen, maar de keizer en de keizerin letten er niet op.

Mientjemantje zjoeft stillletjes achter hen aan. Ze is erg nieuwsgierig of er een belletje is gaan rinkelen in de keizerlijke hoofden. Als er niemand meer te zien is, begint de keizerin een beetje mopperig: 'Waar is Magnus eigenlijk? Je zei dat hij even voor de veiligheid weg moest, maar hoe lang is hij nu al uit logeren en bij wie?' De keizer krabbelt in zijn snor en mompelt: 'Tja hij is eigenlijk bij koning Diederick en koningin Magnolia, maar hoe het allemaal gaat, weet ik eigenlijk niet. Ik heb een brief gekregen en er één teruggestuurd waarin ik heb gezegd dat hij misschien wel een jaar daar moet blijven.'

'Maar waarom zo lang en wat was nou het gevaar?' vraagt de keizerin verbaasd.

Nu schudt hij zijn hoofd en mompelt: 'Nou ja, thuis in het paleis ging het toch helemaal niet met dat joch! En hij vervolgt driftig: 'Ik heb hem ook weggestuurd om van al het gezeur af te zijn! Ik kreeg elke dag minstens tien klachten over zijn gedrag en zijn brutaliteit!'

'Ja, ,ja,' zegt de keizerin 'maar wat doen we nu? We kunnen toch niet zo doorgaan! Het is toch idioot dat ik, zijn moeder, niet eens weet waar hij is en wat hij uitspookt en het is ook wel vreemd dat ik er niet zo op heb gelet.'

De keizer knikt en zegt met rode wangen: 'Ik schaam mij dood! Ik heb mijn eigen kind gewoon weggestuurd en iemand anders met hem opgezadeld! Ik ga onmiddellijk op reis om hem op te zoeken!' De keizerin kijkt hem aan en zegt 'Ho, ho, ik ga mee! Magnus is ook mijn kind en ik heb het net zo goed fout gedaan!'

Ze lopen naar het paleis terug en geven opdracht om direct twee kleine koffers in te pakken en een koets met witte paarden voor te laten rijden.

Mientjemantje is zeer tevreden. Nu gaat er tenminste wat gebeuren!

Ze zjoeft terug naar het paleis van koning Diederick en koningin Magnolia. Maar dan bedenkt ze zich. Ze besluit niets te vertellen aan de koning en de koningin, maar gewoon af te wachten!

Wel zjoeft ze even langs Magnus, maar die ligt heerlijk te slapen.

Zelf is ze eigenlijk ook best moe dus gaat ze naar huis, want er zullen nog wel wat drukke dagen aankomen!

Hoofdstuk16

Twee dagen later ratelt een rijtuig over de keien van het voorplein van het koninklijk paleis. De wachters springen onmiddellijk in de houding en vier lakeien snellen toe, om de deuren van de koets open te houden.

Ze kunnen hun ogen niet geloven; het lijkt warempel de grote keizer wel samen met de keizerin. En waarom weten ze niets van dit bezoek af? Dan hadden ze alles nog eens extra opgepoetst!

In de ontbijtzaal zitten koning Diederick en koningin Magnolia aan het ontbijt. Ze hebben het geratel van de wielen wel gehoord, maar de koning wenst niet gestoord te worden vóór negen uur, en dat is pas over drie minuten.

Ze horen haastige voetstappen en gedoe in de gangen. Precies om negen uur komt Jacob de eetkamer binnen. Over zijn arm heeft hij zoals altijd de mantel van de koning en onder zijn andere arm houdt hij de kroon.

De koning kleedt zich verder aan en dan vraagt hij 'Jacob, heb ik onverwacht bezoek?' Die knikt en zegt 'Jawel majesteit, de grote keizer en de keizerin zijn in de kleine salon beneden. Ze krijgen koffie en wat te eten.'

Koning Diederick verschiet van kleur. 'Wat!' gromt hij 'En waar is Magnus?

O,ja, op school! En wat nu? Wat moeten we zeggen?'

De koningin trekt de koning aan zijn mantel. 'Ho, lieve, Ze kunnen nog best even wachten daar in de salon! En denk erom, we gaan ons echt niet verontschuldigen of wat ook, want we hebben Magnus op ons dak geschoven gekregen en er het beste van gemaakt, punt uit! En als er iemand hier sorry moet gaan zeggen, dan zijn het die keizerlijke hoogheden!'

De koning kijkt naar zijn Magnolia en zegt: 'Je hebt weer eens helemaal gelijk, lieve!' En hij geeft haar een dikke kus.

In de kleine salon wachten de grote keizer en de keizerin.

Het irriteert hen dat ze niet direct met koning Diederick en koningin Magnolia kunnen praten en net als elke gewone bezoeker even moeten wachten.

Maar dan gaat de deur open. De hoogheden begroeten elkaar en geven elkaar een hand.

De grote keizer schraapt zijn keel. 'Ik neem Magnus vandaag weer mee naar huis', zegt hij plechtig.

Koningin Magnolia kijkt hem streng aan antwoordt pinnig: 'Daar moeten we maar eens een hartig woordje over spreken! Magnus is geen houten poppetje waar je maar mee kunt rondschuiven!'

De keizer is net van plan boos uit te vallen, als de keizerin vraagt: 'Waar is hij? Ik wil hem nu wel graag weerzien!'

De koning zegt: 'Tja, waar zijn jongens om iets over negenen op een doordeweekse dag?' De keizer begint direct te vragen: 'In bed? Is hij soms ziek? In de keuken om pap te eten?' De koningin zegt afgemeten: 'Op school!'

De keizerin kijkt of ze flauw zal gaan vallen. Het zal toch niet waar zijn, dat hun kleine keizer met gewóne kinderen moet spelen. Dat is ongehoord!

'Waar is Troy?' vraagt de grote keizer met ingehouden woede.

Jacob stapt naar voren en maakt een buiging 'Troy is naar de opa van Joep Jan Joris, uwe keizerlijke hoogheid.'

Maar voordat de keizer wat kan vragen, zegt de koning: 'U zult wel vermoeid zijn van de reis. Misschien is het een goed idee om even te rusten en u op te frissen, dan praten we straks verder.'

Jacob neemt de keizer en de keizerin mee naar de witte slaapkamer en laat hen daar alleen.

Beneden slaken de koning en de koningin een zucht en gaan er even bij zitten. Het verbaast hen niet dat Magnus zo lastig was toen hij kwam. 'Tjonge, jonge', puft de koningin 'wat een mannetje, die keizer!'

De koning stuurt Jacob naar de opa van Joep Jan Joris, om te vertellen dat de grote keizer op het paleis is aangekomen.

Troy schrikt ervan. Hij wordt eerst bleek en daarna rood, maar opa zegt: 'Hé! Wij gaan hier niet zitten tutten en zeuren, want het is wel de grote keizer zelf, die Magnus uit logeren heeft gestuurd en daarna niets meer van zich heeft laten horen!'

Jacob lacht. 'Dat is precies wat koningin Magnolia ook al heeft gezegd!

Maar alles goed en wel, wat gaat er nu gebeuren? We hebben Magnus eindelijk op een goede plek. Hij is eindelijk een gewoon kind aan het worden en nu moet hij weer hop, hop terug?' vraagt Troy.

Jacob, opa en Troy kijken elkaar aan. 'We gaan naar het paleis om de boel te bespreken met de koning en de koningin!' zegt opa.

Ze pakken hun jassen en gaan op stap.

De koning heeft inmiddels Mientjemantje gebeld. Zij komt direct aangezwoefd en ploft neer op een stoel naast hem neer. Even later komen Troy, Jacob en opa ook binnen.

De koningin knikt iedereen toe en vraagt: 'Wat zullen we doen?'

Mientjemantje vertelt hoe verdrietig Magnus was toen hij begreep waarom zijn vader en moeder niets van zich hebben laten horen. Ze vertelt van haar tovertruc met de schilderijen in het keizerlijk paleis en de schrik van de keizer en de keizerin.

'En nu zijn ze dus hier!' zegt Mientjemantje.

'Oké, maar is het wel een goed idee om Magnus, na alles wat er is gebeurd, weer zomaar naar huis te laten gaan?' vraagt de koning.

'Dat moet Magnus eigenlijk zelf aan ons vertellen', vindt de koningin, en de anderen zijn het met haar eens. Als Magnus terug naar huis wil, moet hij natuurlijk gaan.....maar als hij niet wil, wat dan?

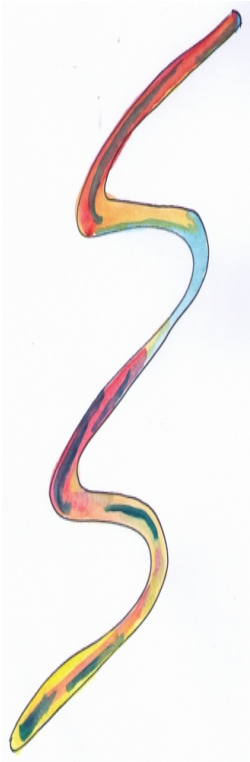
Hoofdstuk 17

Magnus zit intussen gewoon op school. En Joep Jan Joris zit naast hem. Ze hebben net hun laatste som opgeschreven als de bel gaat.

Vandaag is het paleis-lunch-dag en dat betekent dat ze tussen de middag mogen eten bij de koning en de koningin. Ze rennen naar het paleis, want zo'n lunch duurt altijd veel langer dan thuis. Als ze aankomen, ziet Magnus de koets van zijn ouders staan. Hij schrikt even, maar hij is ook blij. Ze zijn gekomen!

Hij pakt Joep Jan Joris bij de hand en roept: 'Kom mee, mijn vader en moeder zijn er!'

Samen rennen ze naar binnen.

In de kleine salon zitten de grote keizer en de keizerin te wachten met de koning en de koningin.

De jongens kloppen aan en lopen naar binnen.

Magnus is ineens een beetje zenuwachtig. Zijn hart klopt in zijn keel. Het liefst zou hij zijn vader en moeder om de hals zijn gevlogen, maar hij wil graag laten zien dat hij is veranderd en zijn manieren kent.

Dus maakt hij een keurige buiging voor zijn vader en moeder en voor de koning en de koningin en Joep Jan Joris doet het braaf na.

De keizerin zegt: 'Kind, wat zie je eruit! Je hebt toch geen spijkerbroek aan? Waar zijn je prachtige kleren? En waarom ga je naar school? Dat is toch helemaal nergens voor nodig!' Magnus kijkt zijn moeder aan en dan begint zijn vader: 'We nemen je vandaag nog mee naar huis. Die logeerpartij heeft nu wel lang genoeg geduurd! En wie is dat? Is dat een gewone jongen?'

Koning Diederick voelt hoe zijn tenen in zijn schoenen krom gaan staan van ingehouden woede en de koningin voelt de haartjes in haar nek omhoog komen van drift.

Maar dan zegt Magnus heel rustig: 'Dit is mijn beste vriend. Hij heet Joep Jan Joris en hij zit bij mij in de klas. Ik logeer bij zijn opa en het is heel erg leuk! Mogen we nog even onze handen gaan wassen?'

Samen lopen de jongens naar de keuken. Ze haasten zich niet. De schouders van Magnus hangen een beetje en hij kijkt helemaal niet zo blij als eerst.

Joep Jan Joris ziet het en vraagt: 'Wat zal er nu gaan gebeuren? Zou je weer naar huis moeten?' Magnus haalt zijn schouders op. 'Ik denk niet dat ik er zelf wat over te zeggen heb.' Hij voelt zich ineens moe en heel alleen, en tot zijn grote woede moet hij ook nog huilen.

Joep Jan Joris slaat een arm om hem heen en zegt zacht: 'We kunnen ook nog weglopen.'

Koning Diederick is niet blij met de grote keizer en de keizerin. De koningin doet alle moeite om beleefd te

blijven.

De keizer begint weer: 'Het is toch idioot dat jij mijn zoon naar een gewone school laat gaan, terwijl ik daar niets van weet.' En de keizerin moppert mee: 'En dat dat kind zomaar bij een opa logeert, terwijl ik daar niets van weet, het is buitengewoon belachelijk!'

De koning zegt: 'Excuseert u mij een moment.' Hij loopt de salon uit en gaat naar zijn werkkamer. Daar pakt hij de brieven van de grote keizer en op de gang belt hij of Mientjemantje weer even wil komen.

Deze keer komt ze gewoon aangelopen samen met opa, Troy, Jacob en de moeder van Joep Jan Joris.

Allemaal komen ze de salon binnen.

De grote keizer vindt dat maar niets, maar niemand trekt zich er wat van aan.

De koningin staat op ze trilt een beetje en haar stem is schor. Ze begint te praten:

'Een tijdje geleden kregen wij een brief van u. Daarin vroeg u of wij uw zoon te logeren konden hebben, omdat het bij u onveilig zou zijn.'

Ze laat de eerste brief zien.

'Wij vonden het goed en kregen een erg lastige logé in ons paleis. En erger nog: hij was er al voordat wij het wisten. Wij stuurden een brief en kregen als antwoord 'dat het nog wel heel lang kon duren en dat we zelf maar moesten doen wat ons goed leek'.

Ze laat de tweede brief zien.

'Dat hebben we gedaan! We hebben heel veel met hem beleefd en nu, eindelijk, gaat het beter met hem. En nu durft u hier te komen klagen en mopperen over ons!

En wat nog veel en veel erger is: u kunt niet eens tegen uw eigen kind zeggen dat u het fijn vindt om hem weer te zien en dat u hem hebt gemist!'

De koningin loopt woedend de kamer uit.

De koning geeft de brieven aan de grote keizer. En daar staat echt in dat koning Diederick het zelf maar mag weten.

De keizer en de keizerin lezen en kijken elkaar aan, maar voor ze iets kunnen zeggen, staat Mientjemantje op. Ze kijkt iedereen aan en zegt: 'Wat denken jullie? Ook maar eens naar het Eiland Voor Raad en Daad?' Iedereen in de kamer knikt en voor de grote keizer en de keizerin het doorhebben, heeft ze het toverlint al omgedaan 'Hola balaat we gaan naar het Eiland Voor Raad en Daad' - en zzzjoeffff weg zijn ze.

Iedereen in de kamer slaakt een zucht van verlichting. 'Pfft! '

Maar waar zijn de jongens gebleven?

Op school kijkt meester Bariton op zijn horloge. De school is allang begonnen, maar Joep Jan Joris en Marcus Blij zijn er niet. Dat is vreemd, want ze zijn altijd op tijd.

Net als hij het wil uitzoeken, komen de jongens aangerend. Ze hebben rode hoofden en zijn buiten adem.

'Heren, een kwartier te laat! Hoe en waarom?' zegt meester Bariton met een streng gezicht. De jongens mompelen: 'Sorry, tijd

vergeten.'

De rest van de middag zitten ze steeds te wiebelen en te draaien op hun stoel. Ze zijn helemaal niet bij de les en daar kan meester Bariton niet zo goed tegen.

In de hoofden van Joep Jan Joris en Magnus zijn de weglouplannen zich aan het opstapelen. Pas als de meester ontploft, zitten ze weer in de klas.

Oeps, nu moeten ze nog nablijven ook!

Als alle kinderen naar huis zijn, vraagt de meester: 'Jongens, wat is er met jullie aan de hand?' Maar net als ze misschien een ietsepietsie willen uitleggen, komt Mientjemantje binnen. 'Gelukkig heb ik jullie gevonden!' Tegen de meester zegt ze: 'We hadden een probleempje, maar nu hebben we even de tijd om na te denken, mogen ze mee naar huis?' Natuurlijk mag dat, want Mientjemantje vraagt het met haar allerliefste stem en daar kan zelfs meester Bariton niet tegenop.

Hoofdstuk 18

Op het Eiland Voor Raad en Daad staan de grote keizer en de keizerin in de kamer van de acht wijzen. Ze zijn alle twee erg boos, maar dat zijn ze daar wel gewend! Immers, niemand komt er voor zijn plezier!

De grote keizer zegt met zijn meest keizerlijke stem: 'Laat mij onmiddellijk naar huis gaan; weet u eigenlijk wel wie ik ben?'

De acht wijzen knikken beleefd. 'U bent de grote keizer en dat is de keizerin.'

De oudste wijze staat op en zegt: 'Hartelijk welkom op ons eiland!' U bent naar dit eiland gestuurd om iets belangrijks te leren en u kunt pas weer weg als de les inderdaad geleerd is!'

De keizerin zegt rood van boosheid: 'Luister beste man, ik wil hier helemaal niet zijn! Ik wil gewoon mijn zoon naar huis halen en hem weg hebben uit dat paleis van koning Diederick en die Magnolia. Ze hebben ons kind, zomaar zonder iets te vragen, naar een school gestuurd met gewone kinderen! Zeg nou zelf, is dat normaal?'

De oudste wijze zegt: 'Wij weten daar alles van. We weten ook hoe u tegen uw zoon doet en dat is dan ook de reden dat u hier bent! Wilt u uw keizerskleren uitdoen en deze gewone kleren aandoen, alstublieft?'

De keizer en de keizerin merken dat ze het als vanzelf doen. Hun armen en benen bewegen zoals het moet en zelfs hun hoofd gaat door de halsopening van de trui die wordt klaar gehouden.

'Ziezo, u kunt op het eiland doen en laten wat u wilt. U kunt alleen niet weg en alles wat u doet, komt bij u terug. Ik zie u binnenkort weer in deze kamer en o ja, u kunt hier bij iedereen eten en logeren, maar dan moet u het wel vriendelijk vragen en af en toe even helpen met de werkzaamheden!'

Ineens staan de grote keizer en de keizerin buiten in de zon.

Het is warm, de vogels fluiten en in de verte ruist de zee. Hun benen gaan vanzelf wandelen en zo komen ze langs de Biggenberg.

De boer groet vriendelijk, maar de keizer zegt niets terug. Hij loopt en loopt en loopt en de keizerin loopt mee. Het is net of ze niet kunnen stoppen. De boer kijkt hen na. Hij weet dat ze vanzelf weer hier langs zullen lopen, want zo gaat het altijd met de gasten van de acht wijzen.

De wandeling stopt op het strand. De keizerin ploft in het zand en trekt haar schoenen uit. Daarna gaat ze pootje baden. De grote keizer zit te mokken. Hij wil hier niet zijn! Hij ziet het mooie witte zand niet en het mooie blauw van de zee ziet hij ook al niet.

Tot zijn grote ergernis komen overal vandaan kinderen het strand opgelopen. Ze rennen door elkaar en gaan spelen in het water. Ze gillen van de pret en even later komen vaders en moeders tevoorschijn. Ze hebben handdoeken en tentjes bij zich. Het ziet er kleurrijk en gezellig uit.

De kinderen rennen naar hun ouders. Ze krijgen wat te eten en een knuffel en wat zonnebrandolie op hun ruggetjes.

De keizerin kijkt ernaar.

De keizer is alleen maar boos

Hij staat op en roept keihard:

De kinderen kijken verbaasd naar
schouders op en gaan gewoon

De grote keizer wil opstaan en

niet. Zijn voeten willen nog niet

Of hij wil of niet, hij moet kijken
vaders en moeders.

De keizerin kijkt mee.

Een klein meisje komt voor hen

jullie niet? Vinden jullie het hier

De keizerin vindt niet dat ze

haar mond praat uit zichzelf:

meisje huppelt verder.

Dan beginnen de benen van de

en even later lopen ze het strand

over het lawaai.

'KAN HET WAT ZACHTER?'

die boze man. Ze halen hun
verder met spelen.

van het strand af, maar dat kan
wandelen.

naar de vrolijke kinderen en hun

staan ze vraagt: 'Waarom lachen

niet leuk? En waar is jullie kind?'

antwoord hoeft te geven, maar

'Ons kind is uit logeren.' Het

keizer en de keizerin te bewegen
af.

Zo komen ze opnieuw langs de Biggenberg. De keizerin ziet hoe de biggen in de modder rollen en met elkaar spelen en soezen. Ze trekt haar neus op: wat een stank!

En juist op dat moment breken een paar biggetjes los. Ze rennen heel hard op de keizer af, die te laat opzij stapt en met een plof in de modder valt. De keizerin kan er niets aan doen, maar ze begint verschrikkelijk hard te lachen. 'Ha,ha,ha, hi, hi ,hi !' De keizer is woedend. Hij ziet rood en met al die modder erbij is dat echt geen gezicht. De keizerin blijft gieren van de pret. De biggen staan even te kijken en rennen dan op háár af. Nog geen seconde later ligt zij ook te spartelen in de modder. Ze sputtert en roept: 'Gatsie. Bleh, prt.'

Nu moet de keizer om haar lachen en dat is iets wat ze al een hele tijd niet meer heeft gehoord. Ze kijkt hem verbaasd aan: 'Je lacht zomaar', en dan lacht ze met hem mee. Ze vegen de modder wat weg en zien hoe de grote moedervarkens hun biggen laten drinken en hoe ze hun kleintjes met wat geduw en geknor knuffelen.

De keizerlijke benen gaan weer verder en nu lopen ze langs een veld vol koeien met kalfjes. De koeien zorgen heel goed voor hun kleintjes. Weer bewegen de benen en nu zien ze paarden met hun veulens door de wei rennen. Ze zien vogels die hun jonkies eten brengen en ten slotte staan ze bij een huis waar ze vier kinderen zien die op schoot zitten bij hun vader en moeder. De vader en moeder lezen voor uit een boek.

De keizer en de keizerin zijn moe, heel moe! Ze merken dat ze het tuinpadje van het huis oplopen en aanbellen. De moeder doet open en vraagt: 'Wat kan ik voor u doen?' De keizer vraagt zo beleefd als hij kan om een slaapplaats voor de nacht. De vrouw zegt: 'O, maar natuurlijk, komt u binnen. Heeft u al gegeten?'

Ze lopen achter haar aan en ze wijst hen de weg naar de logeerkamer. 'U kunt eerst even douchen, en daarna wat eten.'

Als de keizer en de keizerin even later aan tafel zitten, zeggen de vader en moeder: 'We moeten straks nog even weg, misschien kunt u zolang op onze kinderen passen. Wij stoppen ze in bed en dan zullen ze zo wel slapen.'

De keizer wil eigenlijk 'nee' zeggen maar zijn mond zegt: 'Ja natuurlijk'.

Zo gebeurt het dat de grote keizer en de keizerin babysitten bij heel gewone kinderen.

Dan gebeurt er iets vreemds. Zodra de keizer of de keizerin weer wil mopperen over Magnus, begint een van de kinderen te roepen: 'Meneer, ik kan niet slapen.' Of: 'Mevrouw, ik heb zo'n dorst, mag ik wat drinken?' Of: 'Ik moet plassen Of: 'Billen vegen!' En al die dingen hebben de grote keizer en de keizerin natuurlijk nog nooit gedaan! Daar hadden ze hun bediendes voor!

De keizer en de keizerin hebben een drukke avond. Ze willen hun bozigheid over Magnus, die zomaar logeert bij opa en naar school gaat, nog heel vaak bespreken. Dus beginnen ze er telkens weer over en steeds roept dan een van de kinderen om water of iets anders.

Ze blijven aan de gang!

Pas midden in de nacht komen de vader en de moeder van de kinderen terug.

Ze ploffen op de bank neer en vragen opgewekt: 'En, hoe ging het? De kinderen hebben zich vast niet laten horen, want dat doen ze nooit.'

De keizerin wil zeggen dat het een vreselijke avond was, maar haar mond zegt: 'Ik denk dat we maar eens moeten gaan slapen.' En dat doen ze.

De volgende morgen worden ze wakker omdat de kinderen op hun deur kloppen.

Ze willen worden voorgelezen en spelletjes doen en liedjes zingen. Elke keer willen de keizer en de keizerin roepen dat ze willen eten en slapen en vooral naar huis, maar hun monden praten en zingen de hele dag en de kinderen vinden het supergezellig!

Het is vreemd voor de keizer en de keizerin om gewone vader- en moederdingen te doen. De volgende dag doen ze weer van alles met de kinderen en de derde dag weer! Ze beginnen eraan te wennen en ze lachen wat meer uit zichzelf mee.

Maar op de vierde dag gaan hun benen weer aan de wandel.

Als ze een hele tijd hebben gelopen, komen ze bij de Biggenberg.

In de verte staat de boer te kijken. Hij weet heel goed wie die meneer en mevrouw in de verte zijn en is benieuwd of ze nog langs zullen komen in de keuken.

Kijk, daar komen ze al. De boer grinnikt als hij de vader en moeder van Magnus ziet.

Hij herkent een heleboel.

Hij begroet hen vriendelijk en vraagt of ze koffie willen. De grote keizer en de keizerin voelen hun hoofden knikken en hun stemmen zeggen: 'Ja, graag!'

Zo zitten ze in dezelfde keuken waar een tijdje geleden een heel lastige Magnus binnenkwam.

Hoofdstuk 19

In het huis van opa zit Magnus aan tafel. Sinds zijn vader en moeder naar het Eiland voor Raad en Daad zijn gestuurd, is hij heel stil. Hij denkt veel na.

Hij hoopt snel iets te horen en eigenlijk zou hij zelf wel even terug naar het eiland willen om te gaan kijken bij de Biggenberg. Hoe zou het met Trucje zijn?

Mientjemantje komt aangezwoefd nog voor Magnus heeft kunnen bellen.

Ze vertelt hem zachtjes het plan van de acht wijzen.
Magnus lacht. Zou het lukken?

Mientjemantje tovert hem naar het Eiland voor Raad en Daad, waar hij landt bij de Biggenberg. Hij sluipt de achterkant van de boerderij in en pakt een blauwe overall van de haak. Die trekt hij aan en ook een paar laarzen.

Hij glipt weer weg en hij pakt een kruiwagen en een schep.

Nu gaat Magnus heerlijk aan de slag. Lekker buiten.
Ondertussen kijkt hij uit naar Trucje.

Hij is zo druk bezig, dat hij eigenlijk vergeet wat hij hier komt doen.

Hij schept en schept en al snel is de kruiwagen vol. Die brengt hij naar de mesthoop.

Als hij bij het volgende weitje naar binnen wil, ziet hij Trucje. Hij roept haar en ze komt direct. Ze weet nog wie hij is!

Magnus laat zich op zijn knieën zakken en omhelst het varkentje. Ze knort tevreden en Magnus knort vrolijk terug. Dan gaan ze samen spelen en Magnus lacht zich slap.

Wat is het fijn om met dit malle varkentje gek te doen.

De deur van de boerderij gaat open en daar komt de boer samen met de grote keizer en de keizerin naar buiten gelopen.

Magnus merkt het niet. Hij is zo druk aan het spelen.

De keizer en de keizerin kijken naar dat jongetje dat daar in de modder rolt met een big. 'Is dat uw zootje?' vragen ze aan de boer. Hij lacht, want hij herkent Magnus natuurlijk onmiddellijk. 'Nee, dat is uw zootje!!'

Nu kijken de vader en moeder van Magnus nog eens goed. 'Is dat werkelijk Magnus?' vragen ze aan elkaar. Ze lopen naar het weitje toe en dan zien ze dat het écht zo is.

Magnus heeft nog niets in de gaten. Hij duwt Trucje en Trucje duwt hem net zo lang tot ze weer in de modder rollen. En dan lacht Magnus en knort Trucje. Het is een grappig gezicht. De keizer en de keizerin voelen hoe hun lippen omhoog krullen en ze voelen een lachkriebel in hun buik. En dan gebeurt het: ze

schieten zomaar in de lach!

Magnus kijkt verbaasd op. Daar staan zijn vader en moeder met de boer en ze lachen! Ze lachen écht! Gewoon zoals mensen doen die plezier hebben.

Hij loopt het weijtje uit en zijn vader en moeder lopen naar hem toe. Ze omhelzen hem zoals gewone vaders en moeders hun kind omhelzen en ze geven hem een dikke kus.

Trucje staat er naar te kijken. Ze knort tevreden.

De boer kijkt blij en hij hoopt heel erg dat het allemaal goed zal komen.

De keizer en de keizerin krijgen van de acht wijzen toestemming om van Het Eiland voor Raad en Daad te vertrekken. Mientjemantje komt met haar toverlint en even later zjoefen ze met z'n allen terug naar het paleis van koning Diederick en koningin Magnolia.

De keizer en de keizerin krijgen van de acht wijzen toestemming om van Het Eiland voor Raad en Daad te vertrekken. Mientjemantje komt met haar toverlint en even later zjoefen ze met z'n allen terug naar het paleis van koning Diederick en koningin Magnolia.

Hoofdstuk 20

In het paleis zitten de koning, de koningin, Jacob, Troy, opa, Joep Jan Joris en zijn moeder al te wachten.

Zzjoeffff! Daar zijn de grote keizer, de keizerin, Magnus en Mientjemantje al.

Ze kijken elkaar aan en dan beginnen ze allemaal door elkaar te praten.

Niemand kan iets verstaan.

Kaploef, die onder een tafel lag te soezen, begint heel hard te blaffen: 'WOEF!'

En dan is het even stil. De koningin zegt: 'Eerst eten, dan praten!'

En dat doen ze.

Ze praten na het eten heel lang met elkaar. Iedereen mag zeggen wat hij vindt.

Iedereen luistert goed naar elkaar. Allemaal denken ze mee met Magnus en wat het beste is voor hem.

En dit hebben ze bedacht:

De vader en moeder van Magnus komen als een gewone meneer en mevrouw een paar dagen logeren bij de opa van Joep Jan Joris.

Ze zullen gaan kijken op school en overal waar Magnus graag is.

Zo zullen ze begrijpen wat Magnus graag doet en wat hij leuk vindt.

Daarna zullen ze weer naar huis gaan en zal Magnus samen met Joep Jan Joris en opa een paar dagen komen logeren. Troy zal er ook bij zijn.

Ze hebben met z'n allen bedacht dat het voor Magnus beter is om op te groeien als een gewone jongen, maar dat hij in sommige weekends en vakanties moet oefenen voor later.

Ze geven elkaar een hand en Magnus en zijn vader en moeder omhelzen elkaar lachend.

'Zo is het en zo zal het zijn', zeggen ze allemaal tegen elkaar.

En iedereen weet het zeker: later als Magnus groot is, zal hij een échte Grote Keizer zijn.

